

P9_TA(2024)0328

Zakres gwarantowania depozytów, wykorzystywanie funduszy systemów gwarancji depozytów, współpraca transgraniczna oraz przejrzystość

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 24 kwietnia 2024 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2014/49/UE w odniesieniu do zakresu ochrony depozytów, wykorzystywania środków z systemów gwarancji depozytów, współpracy transgranicznej i przejrzystości (COM(2023)0228 – C9-0133/2023 – 2023/0115(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(C/2025/3754)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2023)0228),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 i art. 53 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C9-0133/2023),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego z 5 lipca 2023 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A9-0154/2024),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli zastąpi ona pierwotny wniosek, wprowadzi w nim istotne zmiany lub planuje ich wprowadzenie;
 3. zobowiązuje swoją przewodniczącą do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 307 z 31.8.2023, s. 19.

P9_TC1-COD(2023)0115

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 24 kwietnia 2024 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/... zmieniającej dyrektywę 2014/49/UE w odniesieniu do zakresu ochrony depozytów, wykorzystywania środków z systemów gwarancji depozytów, współpracy transgranicznej i przejrzystości (*)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 53 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽³⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 5 i 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE ⁽⁴⁾ Komisja dokonała przeglądu stosowania i zakresu tej dyrektywy i stwierdziła, że cel, jakim jest ochrona deponentów w Unii w drodze ustanowienia systemów gwarancji depozytów, został w znacznej mierze osiągnięty. Komisja stwierdziła jednak również, że istnieje potrzeba wypełnienia pozostałych luk w ochronie deponentów oraz usprawnienia funkcjonowania systemów gwarancji depozytów przy jednoczesnej harmonizacji przepisów dotyczących interwencji systemów gwarancji depozytów w innych przypadkach niż procedury wypłaty.
- (1a) *Obecnie unia bankowa opiera się jedynie na dwóch z trzech przewidzianych filarów, a mianowicie na Jednolitym Mechanizmie Nadzorczym i jednolitym mechanizmie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. System ten pozostaje zatem niekompletny ze względu na brak trzeciego filaru – europejskiego systemu gwarantowania depozytów (EDIS). Trwający przegląd unijnych ram zarządzania kryzysowego i gwarantowania depozytów ma umożliwić długo oczekiwane dokończenie budowy unii bankowej, w tym ustanowienie EDIS. Dokończenie budowy unii bankowej to integralna część unii gospodarczej i walutowej oraz stabilności finansowej, w szczególności ze względu na ograniczenie ryzyka tzw. błędnego koła powiązań, które powstaje w wyniku więzi bank–państwo.*
- (1b) *Aby sprawnie przejść do ukończenia unii bankowej, konieczna jest harmonizacja funkcji, które mogą wykonywać systemy gwarancji depozytów. W związku z tym należy ograniczyć szereg zawartych w dyrektywie 2014/49/UE uprawnień dyskrecjonalnych na mocy prawa krajowego, a wszystkie systemy gwarancji depozytów powinny mieć możliwość finansowania środków restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, środków zapobiegawczych i innych środków alternatywnych wobec wypłaty na rzecz deponentów.*
- (1c) *Unijne ramy zarządzania kryzysowego powinny zawsze zapewniać, aby straty nie były uspołeczniane, a zasoby podatkników nie były wykorzystywane do udzielania pomocy instytucjom kredytowym znajdującym się w trudnej sytuacji lub ich ratowania.*

(*) Zmiany w całym tekście wynikają z przyjęcia poprawki 1. Tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ¶ sygnalizuje skreślenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

⁽²⁾ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

⁽³⁾ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (wersja przekształcona) (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 149).

- (2) Niewywiązanie się z obowiązków zapłaty składek na rzecz systemów gwarancji depozytów lub nieudostępnienie informacji deponentom i systemom gwarancji depozytów mogłoby zagrozić osiągnięciu celu, jakim jest ochrona deponentów. Systemy gwarancji depozytów lub – w stosownych przypadkach – wyznaczone organy mogą nakładać kary pieniężne za opóźnienie w płatnościach składek. Istotne znaczenie ma poprawa koordynacji między systemami gwarancji depozytów oraz wyznaczonymi i właściwymi organami w celu podejmowania działań w zakresie egzekwowania prawa wobec instytucji kredytowej, która nie wywiązuje się ze swoich zobowiązań. Jakkolwiek stosowanie przez właściwe organy środków nadzorczych i środków egzekwowania prawa wobec instytucji kredytowych jest regulowane prawem krajowym oraz dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE ⁽⁹⁾, niezbędne jest zapewnienie, aby wyznaczone organy terminowo informowały właściwe organy o wszelkich naruszeniach obowiązków spoczywających na instytucjach kredytowych nałożonych na mocy przepisów o ochronie depozytów.
- (3) W celu wsparcia dalszej konwergencji praktyk systemów gwarancji depozytów oraz udzielania systemom gwarancji depozytów pomocy w testowaniu ich odporności Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB) powinien **opracować projekt standardów regulacyjnych dotyczących** przeprowadzania przez systemy gwarancji depozytów testów warunków skrajnych swoich systemów.
- (4) Na podstawie art. 5 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2014/49/UE depozyty niektórych instytucji finansowych, w tym firm inwestycyjnych, wyłączono z ochrony, jaką zapewnia system gwarancji depozytów. Środki pieniężne, które te instytucje finansowe otrzymały od klientów i zdeponowały w instytucji kredytowej w ich imieniu w ramach świadczenia oferowanych usług, powinny jednak być chronione z zastrzeżeniem określonych warunków.
- (5) Zakres deponentów, którzy obecnie objęci są ochroną w formie wypłaty z systemu gwarancji depozytów, ustalono, kierując się chęcią ochrony inwestorów detalicznych, natomiast uznano, że inwestorzy profesjonalni takiej ochrony nie potrzebują. Z tego względu z ochrony wyłączono organy publiczne. Większości organów publicznych (w niektórych państwach członkowskich obejmujących szkoły i szpitale) nie można jednak uznać za inwestorów profesjonalnych. Niezbędne jest zatem zapewnienie, aby depozyty wszystkich inwestorów detalicznych, w tym organów publicznych, mogły korzystać z ochrony oferowanej przez system gwarancji depozytów.
- (6) Depozyty wynikające z określonych zdarzeń, w tym z transakcji dotyczących nieruchomości związanych z prywatnymi nieruchomościami mieszkalnymi lub z wypłaty określonych świadczeń z tytułu ubezpieczenia, mogą tymczasowo prowadzić do zwiększenia wielkości depozytów. Z tego powodu w art. 6 ust. 2 dyrektywy 2014/49/UE obecnie zobowiązuje się państwa członkowskie do zapewnienia, aby depozyty wynikające z tych zdarzeń były chronione powyżej kwoty 100 000 EUR przez co najmniej 3 miesiące, ale nie dłużej niż 12 miesięcy od momentu uznania rachunku daną kwotą lub od momentu, w którym zaistnieje prawna możliwość przeniesienia takich depozytów. W celu harmonizacji ochrony deponentów w Unii oraz w celu zmniejszenia złożoności administracyjnej i niepewności prawa w odniesieniu do zakresu ochrony takich depozytów niezbędne jest ujednolicenie ich ochrony, tak aby chronione były do **minimalnej** kwoty co najmniej 500 000 EUR **i maksymalnej kwoty 2 500 000 EUR** przez zharmonizowany okres 6 miesięcy, w uzupełnieniu do poziomu gwarancji wynoszącego 100 000 EUR. **Po ich transpozycji przez państwa członkowskie Komisja powinna przeprowadzić przegląd chronionych kwot, aby ustalić, czy należy zmniejszyć maksymalną kwotę, biorąc pod uwagę, czy kwoty objęte ochroną są proporcjonalne i czy zapewniają równe warunki działania w całej Unii.**
- (7) Podczas transakcji dotyczącej nieruchomości środki pieniężne mogą być przesyłane między różnymi rachunkami, zanim transakcja ta zostanie faktycznie rozliczona. W celu jednolitej ochrony deponentów zawierających transakcje dotyczące nieruchomości ochrona tymczasowo wysokich sald powinna mieć zastosowanie do przychodów ze sprzedaży, jak również do środków pieniężnych zdeponowanych w celu nabycia prywatnej nieruchomości mieszkalnej **w ustalonym z góry** krótkim terminie.
- (8) W celu zapewnienia terminowego wydatkowania kwoty wypłacanej przez system gwarancji depozytów oraz w celu uproszczenia przepisów administracyjnych i zasad obliczania należy znieść swobodę uznania odnośnie do uwzględnienia wymagalnych zobowiązań przy obliczaniu kwoty podlegającej wypłacie.
- (9) Niezbędna jest optymalizacja zdolności operacyjnych systemów gwarancji depozytów oraz zmniejszenie obciążeń administracyjnych. Z tego powodu należy ustanowić, że jeżeli chodzi o identyfikację deponentów uprawnionych do depozytów na rachunkach, do których deponent nie jest w sposób nieograniczony uprawniony, lub ocenę, czy deponentom przysługują gwarancje z tytułu tymczasowo wysokich sald, obowiązek wykazania tego uprawnienia ciąży na deponentach i posiadaczach rachunków.

⁽⁹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

- (10) Niektóre depozyty mogą być objęte dłuższym terminem wypłaty, ponieważ systemy gwarancji depozytów muszą zweryfikować roszczenia o wypłatę. W celu harmonizacji przepisów w całej Unii termin wypłaty należy ograniczyć do 20 dni roboczych od otrzymania właściwej dokumentacji.
- (11) Koszt administracyjny związany z wypłatą małych kwot na rachunkach nieaktywnych może przewyższyć korzyści odniesione przez deponenta. Należy w związku z tym uściślić, że systemy gwarancji depozytów nie są zobowiązane do podjęcia aktywnych działań w celu wypłaty depozytów przechowywanych na takich rachunkach poniżej określonych progów, które należy ustalić na szczeblu krajowym. Należy jednak zachować prawo deponentów do wnoszenia roszczenia o wypłatę tej kwoty. Jeżeli ten sam deponent posiada także inne aktywne rachunki, systemy gwarancji depozytów powinny ponadto uwzględniać tę kwotę przy obliczaniu kwoty podlegającej zwrotowi.
- (12) Systemy gwarancji depozytów stosują różne metody wypłaty środków deponentom – od wypłat gotówki po przekazywanie środków drogą elektroniczną. W celu zapewnienia identyfikowalności procesu wypłat dokonywanych przez systemy gwarancji depozytów oraz zachowania zgodności z celami unijnych ram dotyczących zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, jeżeli kwota zwrotu przekracza 10 000 EUR, domyślną metodą wypłaty powinny być zwroty dokonywane na rzecz deponentów za pośrednictwem polecenia przelewu.
- (13) Z ochrony depozytów wyłączone są instytucje finansowe. Niektóre instytucje finansowe, w tym instytucje pieniądza elektronicznego, instytucje płatnicze i firmy inwestycyjne, także deponują jednak środki pieniężne otrzymane od swoich klientów na rachunkach bankowych, często tymczasowo, w celu zapewnienia zgodności z wymogami w zakresie ochrony przewidzianymi w przepisach sektorowych, w tym w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE⁽⁶⁾, dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366⁽⁷⁾ oraz dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE⁽⁸⁾. Biorąc pod uwagę rosnącą rolę tych instytucji finansowych, systemy gwarancji depozytów powinny chronić takie depozyty, pod warunkiem że klienci zostali zidentyfikowani lub można ich zidentyfikować.
- (14) Klienci instytucji finansowych nie zawsze wiedzą, jaką instytucję kredytową wybrała instytucja finansowa w celu zdeponowania ich środków. Systemy gwarancji depozytów nie powinny zatem łączyć takich depozytów z depozytem, który ci sami klienci mogą posiadać w tej samej instytucji kredytowej, w której instytucja finansowa umieściła ich depozyty. Instytucje kredytowe mogą nie znać klientów uprawnionych do kwot przechowywanych na rachunkach klientów lub nie być w stanie sprawdzić i ewidencjonować indywidualnych danych tych klientów. █
- (15) W przypadku dokonywania wypłat na rzecz deponentów systemy gwarancji depozytów mogą znaleźć się w sytuacjach, które powodują powstanie obaw dotyczących prania pieniędzy. System gwarancji depozytów powinien zatem wstrzymać wypłatę na rzecz deponenta, jeżeli otrzymał zawiadomienie, że jednostka analityki finansowej zawiesiła rachunek bankowy lub płatniczy zgodnie z obowiązującymi przepisami dotyczącymi przeciwdziałania praniu pieniędzy.
- (16) W art. 9 dyrektywy 2014/49/UE przewidziano, że w przypadku gdy system gwarancji depozytów dokonuje płatności w kontekście postępowania w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, systemowi gwarancji depozytów przysługuje wobec danej instytucji kredytowej roszczenie na kwotę równą kwocie dokonanych przez niego płatności, a roszczenie to ma taki sam stopień uprzywilejowania co depozyty gwarantowane. W przepisie tym nie dokonano rozróżnienia na wkład systemu gwarancji depozytów w przypadku korzystania z instrumentu umorzenia lub konwersji długu przy kontynuacji działalności i wkład systemu gwarancji depozytów w finansowanie strategii zakładającej przeniesienie (sprzedaż przedsiębiorstwa lub instrument instytucji pomostowej), po którym to przeniesieniu następuje likwidacja pozostałej części podmiotu. W celu zapewnienia jasności i pewności prawa w odniesieniu do istnienia i kwoty roszczenia przysługującego systemowi gwarancji depozytów w różnych scenariuszach należy uściślić, że gdy wkład systemu gwarancji depozytów wspiera stosowanie instrumentu zbycia działalności lub instrumentu instytucji pomostowej bądź środków alternatywnych, w wyniku czego pulę aktywów, praw i zobowiązań, w tym depozytów, instytucji kredytowej przenosi się na odbiorcę, temu systemowi gwarancji depozytów powinno przysługiwać roszczenie wobec pozostałej części podmiotu w postępowaniu likwidacyjnym prowadzonym następnie na podstawie prawa krajowego. W celu zapewnienia, aby akcjonariusze i wierzyciele instytucji kredytowej pozostawieni w pozostałej części podmiotu faktycznie pokryli straty tej instytucji kredytowej, zwiększając tym samym możliwość uzyskania w postępowaniu upadłościowym zwrotu na rzecz systemu gwarancji depozytów, roszczenie systemu gwarancji depozytów powinno mieć taki sam stopień uprzywilejowania co **gwarantowane depozyty**. W przypadku zastosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu przy kontynuacji działalności (tj. gdy instytucja kredytowa kontynuuje działalność) system gwarancji depozytów wnosi wkład w kwocie, o którą depozyty gwarantowane zostałyby pomniejszone w drodze umorzenia, lub w kwocie, w jakiej dokonano by konwersji w celu pokrycia strat w tej instytucji kredytowej, gdyby depozyty gwarantowane były objęte zakresem umorzenia lub konwersji długu. W związku z tym wkład systemu gwarancji depozytów nie powinien prowadzić do powstania roszczenia wobec instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, gdyż niweczyłoby to cel, jaki przyświeca wkładowi wnoszonemu przez system gwarancji depozytów.

⁽⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniająca dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylająca dyrektywę 2000/46/WE (Dz.U. L 267 z 10.10.2009, s. 7).

⁽⁷⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35).

⁽⁸⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (wersja przekształcona) (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349).

- (17) W celu zapewnienia konwergencji praktyk systemów gwarancji depozytów oraz zagwarantowania deponentom pewności prawa, jeśli chodzi o możliwość dochodzenia roszczeń o wypłatę depozytów, jak również w celu uniknięcia przeszkód operacyjnych dla systemów gwarancji depozytów, istotne jest ustalenie odpowiednio długiego okresu, w którym deponenti mogą wnosić roszczenia o wypłatę ich depozytów, w tych przypadkach, w których system gwarancji depozytów nie wypłacił deponentom depozytów w terminach przewidzianych na wypłatę w art. 8 dyrektywy 2014/49/UE.
- (18) Na podstawie art. 10 ust. 2 dyrektywy 2014/49/UE państwa członkowskie mają zapewnić, by do 3 lipca 2024 r. dostępne środki finansowe systemu gwarancji depozytów osiągnęły poziom docelowy wynoszący 0,8 % kwoty gwarantowanych depozytów członków tego systemu. W celu dokonania obiektywnej oceny, czy systemy gwarancji depozytów spełniają ten wymóg, należy ustalić jasny okres odniesienia, aby ustalić kwotę depozytów gwarantowanych oraz kwotę dostępnych środków finansowych systemu gwarancji depozytów. **Biorąc pod uwagę rozszerzenie zakresu stosowania systemów gwarancji depozytów, adekwatność poziomu docelowego wynoszącego 0,8 % powinna podlegać ścisłemu monitorowaniu i ocenie.**
- (19) W celu zapewnienia odporności systemów gwarancji depozytów ich środki finansowe powinny pochodzić ze stabilnych i nieodwołalnych składek. Niektóre źródła finansowania systemu gwarancji depozytów, takie jak pożyczki oraz oczekiwane kwoty środków odzyskanych, mają charakter zbyt warunkowy, aby można je było zaliczyć jako składki do celów osiągnięcia poziomu docelowego systemu gwarancji depozytów. W celu harmonizacji nałożonych na systemy gwarancji depozytów warunków dotyczących osiągnięcia ich poziomu docelowego oraz w celu zapewnienia, aby dostępne środki finansowe systemów gwarancji depozytów były finansowane ze składek sektora bankowego, środki, które można zaliczyć na poczet osiągnięcia poziomu docelowego, należy odróżnić od środków uznawanych za uzupełniające źródło finansowania. Wypływy środków systemu gwarancji depozytów, w tym przewidywalne spłaty pożyczek, można planować i uwzględniać w regularnych składkach członków systemu gwarancji depozytów, a zatem wypływy te nie powinny skutkować zmniejszeniem stanu dostępnych środków finansowych poniżej poziomu docelowego. Należy w związku z tym uściślić, że po osiągnięciu po raz pierwszy poziomu docelowego **czteroletni** okres uzupełniania powinien być inicjowany wyłącznie w przypadku wystąpienia niedoboru dostępnych środków finansowych systemu gwarancji depozytów spowodowanego interwencją systemu gwarancji depozytów (wypłata bądź środki zapobiegawcze, środki z zakresu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub środki alternatywne). **Jeżeli po takiej interwencji systemu gwarancji depozytów dostępne środki finansowe zostały zmniejszone o mniej niż jedną trzecią, okres uzupełniania powinien wynosić dwa lata.** W celu zapewnienia spójnego stosowania EUNB powinien opracować projekt regulacyjnych standardów technicznych określających metodykę obliczania poziomu docelowego przez systemy gwarancji depozytów.
- (20) Powinna istnieć możliwość niezwłocznego wykorzystania dostępnych środków finansowych systemu gwarancji depozytów, aby można było podjąć działanie w obliczu nagłych sytuacji, takich jak wypłata lub inne interwencje. Ze względu na różne praktyki w całej Unii należy określić wymogi dotyczące strategii inwestycyjnej obejmującej środki systemów gwarancji depozytów w celu złagodzenia wszelkiego negatywnego wpływu na zdolność systemu gwarancji depozytów do realizacji jego zadań. Jeżeli system gwarancji depozytów nie ma kompetencji, aby określić taką strategię inwestycyjną, władza, organ lub podmiot w państwie członkowskim, które odpowiadają za określenie strategii inwestycyjnej, przy określaniu tej strategii inwestycyjnej powinny przestrzegać także zasad dotyczących dywersyfikacji oraz inwestycji w aktywa o niskim ryzyku **i aktywa płynne**. W celu zachowania pełnej niezależności operacyjnej i elastyczności systemu gwarancji depozytów w zakresie dostępu do jego środków finansowych, jeżeli środki systemu gwarancji depozytów są zdeponowane w Skarbie Państwa, środki te należy wydzielić i umieścić na wyodrębnionym rachunku.
- (21) Możliwość pozyskania dostępnych środków finansowych systemu gwarancji depozytów w drodze składek obowiązkowych wpłacanych przez instytucje członkowskie do istniejących systemów składek obowiązkowych ustanowionych przez państwo członkowskie w celu pokrycia kosztów związanych z ryzykiem systemowym nigdy nie była wykorzystywana, a zatem należy ją usunąć.
- (22) Niezbędne jest wzmocnienie ochrony deponentów przy jednoczesnym uniknięciu potrzeby gwałtownej wyprzedaży aktywów systemu gwarancji depozytów oraz ograniczeniu potencjalnych negatywnych procyklicznych skutków dla sektora bankowego, wywołanych pobraniem składek nadzwyczajnych. Systemy gwarancji depozytów powinny zatem mieć możliwość korzystania z alternatywnych mechanizmów finansowania, dzięki którym będą mogły w każdym czasie uzyskać krótkoterminowe finansowanie ze źródeł innych niż składki, także przed wykorzystaniem ich dostępnych środków finansowych i środków pieniężnych zgromadzonych w wyniku poboru składek nadzwyczajnych. Z uwagi na fakt, że instytucje kredytowe powinny w pierwszej kolejności pokrywać koszty i ponosić odpowiedzialność za finansowanie systemów gwarancji depozytów, **nie powinny być dozwolone alternatywne mechanizmy** finansowania z funduszy publicznych.
- (23) W celu zapewnienia należyście zróżnicowanych inwestycji środków systemów gwarancji depozytów oraz spójnych praktyk EUNB powinien wydać wytyczne obejmujące wskazówki dla systemów gwarancji depozytów w tym zakresie.
- (24) Chociaż podstawową rolą systemów gwarancji depozytów jest wypłata depozytów gwarantowanych deponentom, interwencje inne niż wypłata mogą okazać się bardziej opłacalne dla systemów gwarancji depozytów oraz zapewnić nieprzerwany dostęp do depozytów poprzez ułatwienie strategii przeniesienia. Systemy gwarancji depozytów mogą być zobowiązane do wnoszenia wkładu w restrukturyzację i uporządkowaną likwidację instytucji kredytowych. Ponadto w niektórych państwach członkowskich systemy gwarancji depozytów mogą finansować środki zapobiegawcze w celu przywrócenia długoterminowej rentowności instytucji kredytowych lub środki alternatywne z zakresu upadłości. Chociaż takie środki zapobiegawcze i alternatywne mogą przyczynić się w znacznym stopniu do poprawy ochrony depozytów, niezbędne jest objęcie takich środków właściwymi zabezpieczeniami, także w postaci zharmonizowanego testu najniższego kosztu, w celu zapewnienia równych warunków działania oraz skuteczności i opłacalności takich środków. Zabezpieczenia takie powinny mieć zastosowanie wyłącznie w przypadku interwencji finansowanych z dostępnych środków finansowych systemu gwarancji depozytów uregulowanych na mocy niniejszej dyrektywy.

- (24a) *Istotne jest, aby każde zaangażowanie systemów gwarancji depozytów w jakikolwiek scenariusz odbywało się z naciskiem na opłacalność i przejrzystość. Takie podejście jest niezbędne, aby uniknąć zakłócenia równych warunków działania oraz zagwarantować, że konkretni uczestnicy rynku nie uzyskają niesprawiedliwej przewagi. Przejrzystość i oszczędność kosztowa to podstawowe zasady integralności i sprawiedliwego funkcjonowania systemu gwarancji depozytów.*
- (25) Środki mające na celu zapobieganie upadłości instytucji kredytowej poprzez wystarczająco wczesne interwencje mogą odgrywać skuteczną rolę w sekwencji narzędzi zarządzania kryzysowego służących utrzymaniu zaufania deponentów oraz stabilności finansowej. Środki te mogą przyjmować różne formy – środków wsparcia kapitałowego w ramach instrumentów funduszy własnych (w tym instrumenty w kapitale podstawowym Tier I) lub innych instrumentów kapitałowych, gwarancji lub pożyczek. Systemy gwarancji depozytów korzystały z tych środków w sposób niejednolity. W celu zapewnienia sekwencji narzędzi zarządzania kryzysowego oraz możliwości korzystania ze środków zapobiegawczych w sposób spójny z ramami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zasadami pomocy państwa niezbędne jest określenie momentu i warunków ich stosowania. Środki zapobiegawcze nie są właściwym sposobem pokrywania poniesionych strat, jeżeli instytucja kredytowa jest już na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością, i należy z nich korzystać na wcześniejszym etapie, aby zapobiec pogorszeniu sytuacji finansowej banku. W związku z tym wyznaczone organy powinny weryfikować, czy zostały spełnione warunki takiej interwencji systemu gwarancji depozytów. Wspomniane warunki korzystania z dostępnych środków finansowych systemu gwarancji depozytów powinny ponadto pozostawać bez uszczerbku dla oceny właściwego organu dotyczącej kwestii, czy instytucjonalny system ochrony spełnia kryteria określone w art. 113 ust. 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 ^(*).
- (26) W celu zapewnienia, aby środki zapobiegawcze osiągnęły swój cel, na instytucje kredytowe należy nałożyć wymóg **przedstawienia właściwemu organowi** oświadczenia opisującego środki, które zobowiązują się wprowadzić. Oświadczenie takie powinno obejmować wszystkie elementy, których celem jest zapobieganie wypływowi środków finansowych oraz poprawa sytuacji kapitałowej i poziomu płynności instytucji kredytowej, umożliwienie instytucji kredytowej zapewnienia zgodności z właściwymi wymogami ostrożnościowymi i innymi wymogami regulacyjnymi w ujęciu perspektywnym. Oświadczenie takie powinno zatem obejmować środki służące pozyskaniu kapitału, w tym zasady dotyczące emisji akcji z prawem poboru, dobrowolne przekształcenie podporządkowanych instrumentów dłużnych, proces zarządzania zobowiązaniami, sprzedaż aktywów w celu zgromadzenia kapitału, sekurytyzację portfeli oraz zatrzymanie zysków, w tym zakazy wypłacania dywidend oraz zakazy nabywania udziałów w przedsiębiorstwach. **Ponadto w oświadczeniu należy szczegółowo opisać niedobór kapitału założycielskiego instytucji kredytowej, wdrożone środki pozyskiwania kapitału oraz zabezpieczenia wprowadzone, aby zapobiec wypływowi środków finansowych.** Z tego samego powodu podczas wdrażania środków przewidzianych w oświadczeniu instytucje kredytowe powinny także wzmocnić swoje poziomy płynności, jak również powstrzymać się od agresywnych praktyk handlowych oraz **od wypłaty dywidend lub wynagrodzenia zmiennego lub** wykupywania własnych akcji lub korzystania z opcji kupna hybrydowych instrumentów kapitałowych. Oświadczenie takie powinno obejmować także strategię wyjścia dla wszelkich uzyskanych środków wsparcia. **W rozsądnym terminie instytucja kredytowa powinna przedstawić właściwemu organowi plan reorganizacji działalności w celu zapewnienia długoterminowej rentowności. Środki zapobiegawcze przyznane instytucji kredytowej powinny zostać zawieszone, jeżeli właściwy organ nie jest przekonany, że plan reorganizacji działalności jest wiarygodny i wykonalny, aby zapewnić długoterminową rentowność. Jeżeli instytucja kredytowa jest członkiem instytucjonalnego systemu ochrony, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. c), instytucjonalny system ochrony powinien zatwierdzić plan reorganizacji działalności po konsultacji z właściwym organem. Jeżeli właściwy organ nie jest przekonany co do planu reorganizacji działalności, powinien wdrożyć odpowiednie środki, aby zapewnić długoterminową rentowność.** Właściwe organy i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są najważniejszą stroną **do oceny kwestii istotności i wiarygodności środków przewidzianych w planie reorganizacji działalności.** W celu zapewnienia, aby wyznaczone organy właściwe dla systemu gwarancji depozytów, do którego instytucja kredytowa zwróciła się o finansowanie środka zapobiegawczego, były w stanie ocenić, czy spełnione są wszystkie warunki dla środków zapobiegawczych, właściwe organy powinny współpracować z wyznaczonymi organami. Aby zapewnić spójne podejście do stosowania środków zapobiegawczych w całej Unii, EUNB powinien wydać wytyczne mające na celu wsparcie instytucji kredytowych w sporządzeniu takiego planu **reorganizacji działalności.**
- (26a) *Aby ograniczyć pokusę nadużycia, w stosownych przypadkach instytucja kredytowa otrzymująca wsparcie z systemów gwarancji depozytów w formie środków zapobiegawczych, jej akcjonariusze, wierzyciele lub grupa biznesowa, do której należy, powinna wnieść wkład w restrukturyzację ze swoich zasobów własnych i zapewnić odpowiednie wynagrodzenie za środek zapobiegawczy przyznany przez system gwarancji depozytów.*

^(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

- (27) W celu zapewnienia, aby instytucje kredytowe, które otrzymują od systemów gwarancji depozytów wsparcie w postaci środków zapobiegawczych, wypełniały swoje zobowiązania, właściwe organy powinny żądać sporządzenia planu działań naprawczych od instytucji kredytowych, które nie wypełniły swoich zobowiązań, **nie spłaciły kwoty wniesionej w ramach środków zapobiegawczych lub nie zastosowały się do strategii wyjścia**. Jeżeli zdaniem właściwego organu środki zawarte w planie działań naprawczych nie umożliwią osiągnięcia długoterminowej rentowności instytucji kredytowej, system gwarancji depozytów nie powinien udzielać instytucji kredytowej dalszego wsparcia w postaci środków zapobiegawczych, **a odpowiednie organy powinny przeprowadzić ocenę tego, czy instytucja jest na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością, na podstawie art. 32 dyrektywy 2014/59/UE. Te same konsekwencje powinny mieć zastosowanie w przypadkach gdy instytucja kredytowa nie stosuje się do planu naprawczego**. Aby zapewnić spójne podejście do stosowania środków zapobiegawczych w całej Unii, EUNB powinien wydać wytyczne mające na celu wsparcie instytucji kredytowych w sporządzeniu takiego planu działań naprawczych.
- (28) W celu uniknięcia szkodliwego wpływu na konkurencję oraz rynek wewnętrzny niezbędne jest ustalenie, że w przypadku środków alternatywnych dotyczących upadłości odpowiednie organy reprezentujące instytucję kredytową w kontekście krajowego postępowania upadłościowego (likwidator, syndyk, zarządca lub inny podmiot) powinny zorganizować ofertę sprzedaży przedsiębiorstwa instytucji kredytowej lub jego części w ramach otwartej, przejrzystej i niedyskryminacyjnej procedury, dążąc jednocześnie do uzyskania w miarę możliwości jak najwyższej ceny sprzedaży. Instytucja kredytowa lub pośrednik działający w imieniu instytucji kredytowej powinni stosować zasady adekwatne dla oferty sprzedaży aktywów, praw i zobowiązań przeznaczonych do przekazania potencjalnym nabywcom. Korzystanie z zasobów państwowych podlega w każdym razie, w stosownych przypadkach, właściwym zasadom pomocy państwa na mocy Traktatu.
- (29) Ponieważ głównym celem systemów gwarancji depozytów jest ochrona depozytów gwarantowanych, systemy gwarancji depozytów powinny mieć możliwość finansowania interwencji innych niż wypłaty w przypadkach, gdy takie interwencje są tańsze od wypłat. Doświadczenia związane ze stosowaniem tej zasady („test najniższego kosztu”) uwytkowały kilka niedociągnięć, gdyż aktualne ramy nie określają szczegółowo sposobu ustalenia kosztów tych interwencji ani kosztów wypłaty. W celu zapewnienia spójnego stosowania testu najniższego kosztu w całej Unii niezbędne jest określenie sposobu obliczania tych kosztów. Jednocześnie niezbędne jest uniknięcie zbyt rygorystycznych warunków, które skutecznie uniemożliwiłyby korzystanie ze środków systemów gwarancji depozytów na potrzeby innych interwencji niż wypłata. Podczas przeprowadzania oceny najniższego kosztu systemy gwarancji depozytów powinny w pierwszej kolejności zweryfikować, czy koszt finansowania wybranych środków jest niższy niż koszt wypłaty depozytów gwarantowanych. W metodyce oceny najniższego kosztu należy uwzględnić wartość pieniądza w czasie.
- (30) Likwidacja może być procesem długotrwałym, którego skuteczność zależy od skuteczności działania sądownictwa krajowego, systemów prawa upadłościowego, indywidualnych cech banku oraz okoliczności związanych z upadłością. W odniesieniu do interwencji systemów gwarancji depozytów w ramach środków alternatywnych test najniższego kosztu powinien opierać się na wycenie aktywów i zobowiązań instytucji kredytowej, określonej w art. 36 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE, oraz na oszacowaniu określonym w art. 36 ust. 8 tej dyrektywy. Dokładna ocena należności odzyskanych w ramach likwidacji może jednak stanowić wyzwanie w kontekście testu najniższego kosztu w odniesieniu do środków zapobiegawczych, które najpewniej miały miejsce na długo przed jakąkolwiek przewidywalną likwidacją. Scenariusz alternatywny testu najniższego kosztu w odniesieniu do środków zapobiegawczych należy zatem odpowiednio dostosować, a w każdym razie ograniczyć oczekiwane odzyskane należności do uzasadnionej kwoty ustalonej w oparciu o odzyskane należności w przeszłych zdarzeniach obejmujących wypłatę.
- (31) Wyznaczone organy powinny oszacować koszt środka ponoszony przez system gwarancji depozytów, w tym po spłacie pożyczki, dokapitalizowaniu lub wykorzystaniu gwarancji, po odliczeniu oczekiwanych zysków, wydatków operacyjnych oraz potencjalnych strat, w porównaniu ze scenariuszem alternatywnym opartym na hipotetycznej ostatecznej stracie na koniec postępowania upadłościowego, w której należy uwzględnić należności odzyskane z systemu gwarancji depozytów jako część postępowania likwidacyjnego dotyczącego banku. **Ponadto scenariusz alternatywny powinien uwzględniać ewentualne koszty dla systemu gwarancji depozytów związane z niestabilnością gospodarczą i finansową, w tym konieczność wykorzystania dodatkowych środków, w ramach mandatu systemu gwarancji depozytów, w celu ochrony deponentów i stabilności finansowej oraz zapobiegania efektowi domina**. Aby uzyskać rzetelny i bardziej kompleksowy obraz rzeczywistych kosztów wypłaty na rzecz deponentów, przy szacowaniu strat poniesionych z powodu wypłaty depozytów gwarantowanych należy uwzględnić koszty pośrednio związane z wypłatą na rzecz deponentów. Koszty takie powinny obejmować koszty, które system ten może ponieść w wyniku skorzystania z finansowania alternatywnego. Aby zapewnić spójne stosowanie testu najniższego kosztu, EUNB powinien opracować projekt regulacyjnych standardów technicznych dotyczących metodyki obliczania kosztu różnych interwencji systemu gwarancji depozytów. W celu zapewnienia zgodności metodyki oceny najniższego kosztu z ustawowym lub umownym mandatem systemu gwarancji depozytów EUNB powinien **opracować projekt regulacyjnych standardów technicznych**.

- (32) W celu zapewnienia zharmonizowanej ochrony deponentów oraz określenia właściwych obowiązków w całej Unii system gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia powinien zapewnić wypłatę na rzecz deponentów znajdujących się w państwach członkowskich, w których instytucje kredytowe będące członkami systemu gwarancji depozytów przyjmują depozyty i inne środki pieniężne podlegające zwrotowi, oferując usługi z zakresu depozytów w trybie transgranicznym bez zakładania siedziby w przyjmującym państwie członkowskim. W celu ułatwienia operacji wypłat oraz udostępnienia deponentom informacji system gwarancji depozytów przyjmującego państwa członkowskiego powinien mieć możliwość działania w charakterze punktu kontaktowego dla deponentów w instytucjach kredytowych, które korzystają ze swobody świadczenia usług.
- (33) Współpraca między systemami gwarancji depozytów w całej Unii ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia szybkiej i efektywnej kosztowo wypłaty na rzecz deponentów w sytuacjach, gdy instytucje kredytowe świadczą usługi bankowe za pośrednictwem oddziałów w innych państwach członkowskich. Ze względu na postęp technologiczny, który wspiera korzystanie z przelewów transgranicznych oraz identyfikacji zdalnej, system gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia powinien mieć możliwość dokonywania wypłat bezpośrednio na rzecz deponentów w oddziałach mających siedzibę w innym państwie członkowskim, pod warunkiem że obciążenie administracyjne oraz koszty są mniejsze niż wówczas, gdyby wypłata była realizowana przez system gwarancji depozytów przyjmującego państwa członkowskiego. Wskazana elastyczność powinna stanowić uzupełnienie aktualnego mechanizmu współpracy, nakładając na system gwarancji depozytów przyjmującego państwa członkowskiego wymóg wypłaty na rzecz deponentów w oddziałach w imieniu systemu gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia. W celu utrzymania zaufania deponentów zarówno w przyjmującym państwie członkowskim, jak i w państwie członkowskim pochodzenia EUNB powinien wydać wytyczne służące wsparciu systemów gwarancji depozytów w prowadzeniu takiej współpracy, między innymi proponując wykaz warunków, na których systemy gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia mogą podjąć decyzję o dokonaniu wypłat na rzecz deponentów w oddziałach mających siedzibę w przyjmującym państwie członkowskim.
- (34) Instytucje kredytowe mogą zmienić przynależność do systemu gwarancji depozytów z powodu przeniesienia swojej siedziby głównej do innego państwa członkowskiego lub przekształcenia swojej jednostki zależnej w oddział lub odwrotnie. Art. 14 ust. 3 dyrektywy 2014/49/UE stanowi, że składki takiej instytucji kredytowej wpłacone w okresie 12 miesięcy poprzedzających przeniesienie przekazuje się temu innemu systemowi gwarancji depozytów proporcjonalnie do kwoty przekazanych gwarantowanych depozytów. W celu zapewnienia, aby transfer składek na rzecz przyjmującego systemu gwarancji depozytów nie zależał od rozbieżnych przepisów krajowych dotyczących fakturowania lub faktycznej daty płatności składek, pierwotny system gwarancji depozytów powinien obliczać kwotę podlegającą transferowi na podstawie **potencjalnych zobowiązań powstałych dla przyjmującego systemu gwarancji depozytów w wyniku transferu. EUNB powinien opracować projekt regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia metody obliczania kwoty, która ma zostać przekazana, aby zapewnić neutralny wpływ transferu na sytuację finansową zarówno przyjmującego systemu gwarancji depozytów, jak i pierwotnego systemu gwarancji depozytów względem ponoszonego przez nie ryzyka.**
- (35) Niezbędne jest zapewnienie równej ochrony w całej Unii tym deponentom, którym nie można udzielić pełnej gwarancji w ramach systemu oceny równoważności ochrony deponentów w państwach trzecich. Z tego powodu zlokalizowane w Unii oddziały instytucji kredytowej, której siedziba znajduje się w państwie trzecim, powinny przyłączyć się do systemu gwarancji depozytów w państwie członkowskim, w którym prowadzą działalność polegającą na przyjmowaniu depozytów. Wymóg ten zapewniłby także zgodność z dyrektywami 2013/36/UE i 2014/59/UE, których celem jest wprowadzenie bardziej solidnych ram prawnych dotyczących nadzoru ostrożnościowego oraz ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dla grup z państw trzecich świadczących usługi bankowe w Unii. Należy natomiast unikać narażania systemów gwarancji depozytów na ryzyko ekonomiczne i finansowe, którego źródłem są państwa trzecie. Nie należy zatem obejmować ochroną depozytów w oddziałach założonych przez unijne instytucje kredytowe w państwach trzecich.
- (36) Znormalizowane i regularne ujawnianie informacji zwiększa świadomość deponentów w odniesieniu do ochrony depozytów. W celu dostosowania wymogów dotyczących ujawniania informacji do postępu technicznego w wymogach tych należy uwzględnić nowe kanały komunikacji cyfrowej, za pośrednictwem których instytucje kredytowe komunikują się z deponentami. Deponenci powinni otrzymywać jasne i spójne informacje objaśniające ochronę ich depozytów przy jednoczesnym zmniejszeniu odnośnego obciążenia administracyjnego instytucji kredytowych lub systemów gwarancji depozytów. Należy upoważnić EUNB do opracowania projektu wykonawczych standardów technicznych w celu określenia treści i formatu arkusza informacyjnego dla deponentów przekazywanego corocznie deponentom, jak również wzoru informacji, które systemy gwarancji depozytów lub instytucje kredytowe mają obowiązek przekazywać deponentom w określonych sytuacjach, takich jak połączenie instytucji kredytowych, ustalenie, że depozyty są niedostępne, lub wypłata depozytów ze środków klientów.
- (37) Połączenie instytucji kredytowych lub przekształcanie jednostki zależnej w oddział lub odwrotnie może wpłynąć na zasadnicze elementy ochrony deponentów. W celu uniknięcia negatywnych skutków dla deponentów, którzy przechowują depozyty w obu łączących się bankach oraz których prawo do gwarancji depozytu uległoby zmniejszeniu ze względu na zmiany przynależności do systemu gwarancji depozytów, wszyscy deponenci powinni zostać poinformowani o takich zmianach oraz powinni mieć prawo do wycofania, bez ponoszenia kary, swoich środków pieniężnych do wysokości kwoty równej uszczupleniu gwarancji depozytów.
- (38) W celu utrzymania stabilności finansowej, uniknięcia efektu domina, oraz, w stosownych przypadkach, umożliwienia deponentom wykonania ich praw do dochodzenia roszczeń o wypłatę depozytów, wyznaczone organy, systemy gwarancji depozytów oraz zainteresowane instytucje kredytowe powinny informować deponentów o depozytach, które stają się niedostępne.

- (39) W celu zwiększenia przejrzystości dla deponentów oraz promowania stabilności finansowej i zaufania wśród systemów gwarancji depozytów realizujących swoje zadania należy ulepszyć aktualne wymogi dotyczące sprawozdawczości. W rozwinięciu obecnych wymogów, na których podstawie systemy gwarancji depozytów mogą zwracać się do swoich instytucji członkowskich o wszelkie informacje niezbędne do przygotowania wypłaty, systemy gwarancji depozytów powinny także mieć możliwość zwracania się o informacje niezbędne do przygotowania wypłaty w kontekście współpracy transgranicznej. Na żądanie systemu gwarancji depozytów instytucje członkowskie powinny musieć przedstawić ogólne informacje na temat wszelkiej istotnej działalności transgranicznej prowadzonej w innych państwach członkowskich. Podobnie, w celu zapewnienia EUNB odpowiedniego zakresu informacji na temat kształtowania się stanu dostępnych środków finansowych systemów gwarancji depozytów oraz na temat wykorzystania tych środków, państwa członkowskie powinny zapewnić, aby systemy gwarancji depozytów co roku informowały EUNB o kwocie depozytów gwarantowanych i dostępnych środków finansowych oraz powiadamiały EUNB o okolicznościach, które doprowadziły do wykorzystania środków systemu gwarancji depozytów na potrzeby dokonania wypłat lub zastosowania innych środków. Ponadto, aby odzwierciedlić wzmocnioną rolę systemów gwarancji depozytów w zarządzaniu kryzysowym w sektorze bankowym, której celem jest ułatwienie korzystania ze środków systemów gwarancji depozytów w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, systemy gwarancji depozytów powinny mieć prawo do **otrzymywania corocznie** streszczenia planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych w celu zwiększenia ich ogólnej gotowości do udostępnienia środków pieniężnych.
- (40) Standardy techniczne w usługach finansowych powinny ułatwiać spójną harmonizację oraz odpowiednią ochronę deponentów w całej Unii. EUNB, jako organowi dysponującemu wysokim poziomem wiedzy specjalistycznej, należy powierzyć, ze względu na wydajność i odpowiedniość, zadanie opracowania projektów regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych, które nie wymagają podejmowania decyzji politycznych, w celu przyjęcia ich przez Komisję.
- (41) W przypadkach określonych w niniejszej dyrektywie Komisja powinna przyjąć opracowane przez EUNB projekty regulacyjnych standardów technicznych w drodze aktów delegowanych na podstawie art. 290 TFUE oraz zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010⁽¹⁰⁾ w celu określenia: a) szczegółów technicznych związanych z identyfikacją klientów instytucji finansowych na potrzeby wypłaty depozytów ze środków klientów, kryteriów wypłaty środków posiadaczowi rachunku na rzecz każdego z klientów albo bezpośrednio klientowi oraz zasad mających na celu uniknięcie wielokrotnych roszczeń o wypłatę na rzecz tego samego beneficjenta; b) metodyki na potrzeby testu najniższego kosztu oraz c) metodyki obliczania dostępnych środków finansowych kwalifikujących się do spełnienia poziomu docelowego.
- (42) Komisja powinna, w przypadkach określonych w niniejszej dyrektywie, przyjąć opracowane przez EUNB projekty wykonawczych standardów technicznych w drodze aktów wykonawczych na podstawie art. 291 TFUE oraz zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 w celu określenia: a) treści i formatu arkusza informacyjnego dla deponenta, wzoru informacji, które systemy gwarancji depozytów albo instytucje kredytowe powinny przekazywać deponentom; b) procedur stosowanych przy przekazywaniu przez instytucje kredytowe informacji właściwemu dla nich systemowi gwarancji depozytów oraz przez systemy gwarancji depozytów i wyznaczone organy – EUNB, a także szablonów na potrzeby przekazywania tych informacji.
- (43) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2014/49/UE.
- (44) Aby oddziały instytucji kredytowych mających siedzibę poza Unią, które to oddziały nie są członkami systemu gwarancji depozytów ustanowionego w Unii, mogły przyłączyć się do unijnego systemu gwarancji depozytów, takim oddziałom należy dać wystarczająco dużo czasu na podjęcie niezbędnych działań w celu spełnienia tego wymogu.
- (45) Zgodnie z dyrektywą 2014/49/UE państwa członkowskie mogą uznać instytucjonalny system ochrony za system gwarancji depozytów, jeżeli spełnia on kryteria określone w art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i jest zgodny z przepisami dyrektywy 2014/49/UE. Aby uwzględnić szczególny model biznesowy takich instytucjonalnych systemów ochrony, w szczególności znaczenie **funkcji** leżących u podstaw ich mandatu, **które wykonują oprócz funkcji objętych niniejszą dyrektywą**, należy zapewnić państwom członkowskim możliwość dopuszczenia, by instytucjonalne systemy ochrony mogły **naadal pełnić takie funkcje. Ponadto, aby dać im wystarczająco dużo czasu na dostosowanie** się do nowych **przepisów, w szczególności** zabezpieczeń dotyczących stosowania środków zapobiegawczych, **instytucjonalnym systemom ochrony należy przyznać trzyletni okres przejściowy.** **■ Aby zapewnić równe warunki działania i utrzymać wysoki poziom ochrony deponentów, funkcje i zadania wykonywane oprócz funkcji i zadań objętych niniejszą dyrektywą powinny być finansowane z dodatkowych środków finansowych w uzupełnieniu do poziomu docelowego. Instytucjonalne systemy ochrony powinny gromadzić wyodrębnione środki finansowe** do celów instytucjonalnego systemu ochrony innych niż **funkcje objęte niniejszą dyrektywą** stosownie do uzgodnień między Europejskim Bankiem Centralnym, właściwym organem krajowym i odpowiednimi instytucjonalnymi systemami ochrony.

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

- (46) Aby systemy gwarancji depozytów i wyznaczone organy miały możliwość rozwoju zdolności operacyjnej niezbędnej do wykonania nowych przepisów dotyczących stosowania środków zapobiegawczych, należy odroczyć stosowanie tych nowych przepisów.
- (47) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie zapewnienie jednakowej ochrony deponentów w Unii, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie ze względu na ryzyko, z jakim może wiązać się stosowanie zróżnicowanych podejść krajowych dla integralności jednolitego rynku, natomiast możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii w drodze zmiany przepisów już ustanowionych na poziomie Unii, może ona przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 2014/49/UE

W dyrektywa 2014/49/UE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Niniejsza dyrektywa określa przepisy i procedury dotyczące ustanawiania i funkcjonowania systemów gwarancji depozytów, zakresu ochrony i wypłaty depozytów oraz wykorzystania środków finansowych systemów gwarancji depozytów na potrzeby środków, których celem jest zapewnienie deponentom dostępu do ich depozytów.”;
 - b) ust. 2 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) instytucji kredytowych i oddziałów instytucji kredytowych mających siedzibę poza Unią, należących do systemów, o których mowa w lit. a), b) lub c) niniejszego ustępu.”;
- 2) w art. 2 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) w pkt 3 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„3) »depozyt« oznacza należność wynikającą ze środków pozostawionych na rachunku lub z sytuacji tymczasowych w ramach normalnych operacji bankowych zwyczajowo przeprowadzanych przez instytucje kredytowe w toku prowadzonej przez nie działalności, którą to należność instytucja kredytowa jest zobowiązana wypłacić zgodnie z obowiązującymi przepisami i postanowieniami umownymi, w tym depozyt terminowy i depozyt oszczędnościowy, z wyłączeniem należności w przypadku gdy:”;
 - b) w pkt 13 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„13) »zobowiązanie do zapłaty« oznacza nieodwołalne, w pełni zabezpieczone zobowiązanie danej instytucji kredytowej do zapłaty na rzecz systemu gwarancji depozytów kwoty pieniężnej na wezwanie tego systemu gwarancji depozytów, pod warunkiem że zabezpieczenie:”;
 - c) dodaje się pkt 19–23 w brzmieniu:

„19) »organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji« oznacza organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zdefiniowany w art. 2 pkt 18 dyrektywy 2014/59/UE;

20) »depozyty ze środkami klientów« oznaczają środki pieniężne, które posiadacze rachunku będący instytucjami finansowymi zdefiniowanymi w art. 4 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 deponują w toku prowadzonej działalności w instytucji kredytowej na rzecz swoich klientów;

21) »unijne ramy pomocy państwa« oznaczają ramy ustanowione postanowieniami art. 107, 108 i 109 TFUE oraz rozporządzenia i wszystkie akty Unii, w tym wytyczne, komunikaty i zawiadomienia, wydane lub przyjęte zgodnie z art. 108 ust. 4 lub art. 109 TFUE;

- 22) »pranie pieniędzy« oznacza pranie pieniędzy zdefiniowane w art. 2 pkt 1 [proszę wstawić odesłanie do wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy – COM(2021) 420 final] (*);
- 23) »finansowanie terroryzmu« oznacza finansowanie terroryzmu zdefiniowane w art. 2 pkt 2 [proszę wstawić odesłanie do wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy – COM(2021) 420 final]. (**);

(*) [Proszę wstawić pełne odesłanie do wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy – COM(2021) 420 final].

(**) [Proszę wstawić pełne odesłanie do wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy – COM(2021) 420 final].

d) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Udziały w irlandzkich kasach budowlano-mieszkaniowych, oprócz tych, które zgodnie z ich naturą są uważane za kapitał w rozumieniu art. 5 ust. 1 lit. b), uznaje się za depozyty.”;

3) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

-a) **ust. 2 otrzymuje brzmienie:**

„2. Umowny system, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. b) niniejszej dyrektywy, może zostać urzędowo uznany za system gwarancji depozytów, jeżeli jest zgodny z przepisami niniejszej dyrektywy.

Instytucjonalny system ochrony może zostać urzędowo uznany za system gwarancji depozytów, jeżeli spełnia kryteria określone w art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i jest zgodny z przepisami niniejszej dyrektywy.

Państwa członkowskie zapewniają, by do dnia... [36 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] instytucjonalny system ochrony uznany za system gwarancji depozytów zgodnie z niniejszym ustępem oddzielał swoje dostępne środki finansowe podlegające poziomowi docelowemu zgodnie z art. 10 ust. 2 niniejszej dyrektywy od dodatkowych środków finansowych przeznaczonych na wykonywanie mandatów innych niż te regulowane niniejszą dyrektywą.”;

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy instytucja kredytowa nie spełnia zobowiązań spoczywających na niej z racji członkostwa w systemie gwarancji depozytów, taki system gwarancji depozytów bezzwłocznie informował o tym **wyznaczony organ** i organ właściwy dla tej instytucji kredytowej.

Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ, we współpracy z **wyznaczonym organem**, szybko wprowadzał wszelkie **odpowiednie środki, w tym w razie potrzeby nakładał kary, w celu dopilnowania, by dana instytucja kredytowa wypełniała swoje zobowiązania członka systemu gwarancji depozytów.** █

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące kar mających zastosowanie w przypadku naruszenia przez instytucje kredytowe spoczywających na nich obowiązków członków systemu gwarancji depozytów. Kary te są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.”;

b) dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Państwa członkowskie zapewniają, aby wobec instytucji kredytowej, która nie dokuje zapłaty składek, o których mowa w art. 10 i art. 11 ust. 4, w terminie określonym przez system gwarancji depozytów, taki system gwarancji depozytów pobierał ustawowe odsetki od zaległej kwoty przez okres zwłoki.”;

c) ust. 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5. Państwa członkowskie zapewniają, aby system gwarancji depozytów informował wyznaczony organ, jeżeli środki, o których mowa w ust. 4 i 4a, nie skutkują spełnieniem zobowiązań przez instytucję kredytową. Państwa członkowskie zapewniają, aby wyznaczony organ oceniał, czy instytucja nadal spełnia warunki dalszego członkostwa w systemie gwarancji depozytów, i informował właściwy organ o wyniku tej oceny.

6. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku, w którym właściwy organ postanawia cofnąć zezwolenie zgodnie z art. 18 dyrektywy 2013/36/UE, instytucja kredytowa przestała być członkiem systemu gwarancji depozytów. Państwa członkowskie zapewniają, aby depozyty przechowywane na dzień, w którym dana instytucja kredytowa przestaje być członkiem systemu gwarancji depozytów, nadal były gwarantowane przez ten system gwarancji depozytów **maksymalnie przez sześć miesięcy**.”;

ca) w ust. 7 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Wyznaczone organy mają niezbędne uprawnienia do egzekwowania prawa, w tym uprawnienia do nakładania kar lub innych środków administracyjnych, aby zaradzić naruszeniom niniejszej dyrektywy przez system gwarancji depozytów.”;

d) uchyla się ust. 8;

e) dodaje się ust. 13 w brzmieniu:

„13. EUNB opracuje projekty regulacyjnych standardów technicznych dotyczących zakresu i treści testów warunków skrajnych, o których mowa w ust. 10, oraz związanych z nimi procedur.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia... [24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

4) w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„1. Następujące depozyty są wyłączone z wypłaty z systemu gwarancji depozytów:”;

(ii) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) depozyty wynikające z transakcji, w związku z którymi doszło do skazania z powodu prania pieniędzy i finansowania terroryzmu;”;

(iv) lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) depozyty, których posiadacza nigdy nie zidentyfikowano zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE)... [proszę wstawić skrócone odesłanie do wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy – COM(2021) 420 final], w przypadku gdy depozyty te stały się niedostępne, chyba że posiadacz zażąda wypłaty i udowodni, że brak identyfikacji nie wynika z jego działania;”;

v) uchyla się lit. j);

(va) dodaje się literę w brzmieniu:

„ka) depozyty osób lub podmiotów prawnych podlegających ukierunkowanym sankcjom finansowym przyjętym przez Unię.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W drodze odstępstwa od ust. 1 lit. i) państwa członkowskie mogą zdecydować, że depozyty indywidualnych systemów emerytalnych i pracowniczych systemów emerytalnych małych lub średnich przedsiębiorstw są objęte gwarancją do poziomu gwarancji określonego w art. 6 ust. 1.”;

5) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„W uzupełnieniu ust. 1 państwa członkowskie zapewniają, aby następujące depozyty były chronione co najmniej do kwoty 500 000 EUR i **maksymalnie do 2 500 000 EUR** przez 6 miesięcy po uznaniu rachunku daną kwotą lub od momentu, w którym zaistnieje prawna możliwość przeniesienia takich depozytów:”;

(ii) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) depozyty wynikające z transakcji dotyczących nieruchomości związanych z prywatnymi nieruchomościami mieszkalnymi oraz depozyty przeznaczone na takie transakcje, pod warunkiem że takie transakcje są zawierane w terminie **czterech miesięcy** przez osobę fizyczną oraz pod warunkiem że taka osoba fizyczna może przedstawić dokumenty na potwierdzenie takiej transakcji;”

(iia) **dodaje się akapit w brzmieniu:**

„Do dnia... [36 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] Komisja przeprowadza przegląd chronionych kwot, o których mowa w akapicie pierwszym i które zostały transponowane przez państwa członkowskie, aby ustalić, czy należy zmniejszyć maksymalną kwotę, o której mowa w tym akapicie, biorąc pod uwagę, czy kwoty objęte ochroną są proporcjonalne i czy zapewniają równe warunki działania w całej Unii. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w stosownym przypadku wraz z wnioskiem ustawodawczym.”;

b) **dodaje się ust. 2a w brzmieniu:**

„2a. Państwa członkowskie zapewniają, aby poziom gwarancji określony w ust. 2 uzupełniał poziom gwarancji określony w ust. 1.”;

6) **w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:**

a) **uchyla się ust. 5;**

aa) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Państwa członkowskie dopilnowują, aby instytucje kredytowe zgłaszały swoim systemom gwarancji depozytów co najmniej raz w roku łączną kwotę kwalifikujących się depozytów. Państwa członkowskie zapewniają, by systemy gwarancji depozytów mogły w dowolnym momencie zwrócić się do instytucji kredytowych o udzielenie informacji na temat łącznej kwoty kwalifikujących się depozytów poszczególnych deponentów.”;

b) **ust. 7 otrzymuje brzmienie:**

„7. Państwa członkowskie zapewniają, aby system gwarancji depozytów zwracał odsetki od depozytów, które zostały naliczone do dnia, w którym właściwy organ administracyjny dokonuje ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a), lub dnia, w którym organ sądowy wydaje orzeczenie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. b), ale którymi to odsetkami nie uznano lub nie obciążono rachunku do tego dnia. Poziom gwarancji określony w art. 6 ust. 1 lub, w okolicznościach, o których mowa w art. 6 ust. 2, poziom gwarancji określony w tym ustępie nie ulega przekroczeniu.

Jeżeli oprocentowanie niektórych depozytów znacznie przekracza obowiązującą rynkową stopę procentową, określoną i opartą na przejrzystych i publicznie dostępnych danych, system gwarancji depozytów jest uprawniony do skorygowania zwracanych odsetek, aby odzwierciedlić rynkową stopę procentową obowiązującą w momencie ustalenia dokonanego przez właściwy organ administracyjny lub orzeczenia wydanego przez organ sądowy. Korekty tej należy dokonać, aby zapobiec pokusie nadużycia. Kryteria i metodyka określania »znacznego przekroczenia« oraz korekty są ustalane w przejrzysty sposób, zgodnie z wytycznymi opracowanymi przez EUNB i pod warunkiem zatwierdzenia przez właściwy organ.”;

7) **dodaje się art. 7a w brzmieniu:**

„Artykuł 7a

Ciężar dowodu wskazującego na kwalifikowalność depozytu i uprawnienie do depozytu

Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadkach, o których mowa w art. 6 ust. 2 i art. 7 ust. 3, deponent lub, w stosownych przypadkach, posiadacz rachunku udowodnił, że dane depozyty spełniają warunki określone w art. 6 ust. 2 albo że przysługuje mu uprawnienie do danych depozytów w okolicznościach, o których mowa w art. 7 ust. 3.”;

8) **w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:**

-a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Systemy gwarancji depozytów zapewniają dostępność kwoty podlegającej wypłacie jak najszybciej i w każdym wypadku w terminie siedmiu dni roboczych od dnia, w którym właściwy organ administracyjny dokonuje ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a), lub dnia, w którym organ sądowy wydaje orzeczenie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. b).”;

-aa) uchyla się ust. 2;

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W drodze odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie zezwalają systemom gwarancji depozytów na stosowanie dłuższego okresu **na wypłatę** depozytów, o których mowa w art. 6 ust. 2, art. 7 ust. 3 i art. 8b, który to okres nie może przekraczać 20 dni roboczych od daty otrzymania przez te systemy gwarancji depozytów pełnej dokumentacji, której zażądały od deponenta **lub, w stosownych przypadkach, posiadacza rachunku** w celu zbadania roszczeń i weryfikacji spełnienia warunków wypłaty. **W odniesieniu do depozytów, o których mowa w art. 6 ust. 2 i art. 7 ust. 3, jeżeli systemy gwarancji depozytów nie są w stanie udostępnić kwoty podlegającej wypłacie w terminie krótszym niż siedem dni roboczych, systemy gwarancji depozytów dopilnowują, by w terminie pięciu dni roboczych od złożenia wniosku o daną kwotę deponentowi mieli dostęp do odpowiedniej kwoty ich gwarantowanych depozytów w celu pokrycia kosztów utrzymania.**”;

aa) uchyla się ust. 4;

b) w ust. 5 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) w drodze odstępstwa od ust. 9 – w ciągu ostatnich 24 miesięcy nie miała miejsce żadna operacja związana z depozytem (rachunek jest nieaktywny), chyba że deponent posiada również depozyty na innym rachunku, który nie jest nieaktywny;”;

(ii) uchyla się lit. d);

c) uchyla się ust. 8;

d) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy w ciągu ostatnich 24 miesięcy nie miała miejsca żadna operacja związana z depozytem, systemy gwarancji depozytów mogły ustalić próg dotyczący kosztów administracyjnych, jakie poniosłyby te systemy gwarancji depozytów, dokonując takiej wypłaty. Systemy gwarancji depozytów nie są zobowiązane do podejmowania aktywnych działań w celu dokonywania wypłat na rzecz deponentów poniżej tego progu. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów dokonywały wypłat na rzecz deponentów poniżej tego progu na wniosek takich deponentów.”;

9) dodaje się art. 8a, 8b i 8c w brzmieniu:

„Artykuł 8a

Wypłata depozytów o wartości przekraczającej 10 000 EUR

Państwa członkowskie zapewniają, aby w sytuacji, w której wypłacane kwoty przekraczają 10 000 EUR, systemy gwarancji depozytów wypłacały te kwoty na rzecz deponentów w drodze poleceń przelewu zdefiniowanych w art. 2 pkt 20 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/92/UE (*).

Artykuł 8b

Gwarantowanie depozytów ze środkami klientów

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby depozyty ze środkami klientów były objęte gwarancją systemu gwarancji depozytów, jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki:

- a) takie depozyty są deponowane w imieniu i **wyłącznie** na rzecz klientów, którzy kwalifikują się do ochrony zgodnie z art. 5 ust. 1;
- b) takie depozyty są dokonywane w celu wyodrębnienia środków finansowych należących do klientów zgodnie z wymogami dotyczącymi zabezpieczeń określonymi w prawie Unii regulującym działalność podmiotów, o których mowa w art. 5 ust. 1 lit. d);
- c) klienci, o których mowa w lit. a), zostali zidentyfikowani lub można ich zidentyfikować – **w ramach ostatecznej odpowiedzialności podmiotu prowadzącego rachunek w imieniu klientów** – przed dniem, w którym właściwy organ administracyjny dokonuje ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a), lub dniem, w którym organ sądowy wydaje orzeczenie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. b).

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby poziom gwarancji, o którym mowa w art. 6 ust. 1, miał zastosowanie do każdego z klientów spełniających warunki określone w ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu. W drodze odstępstwa od art. 7 ust. 1, przy określaniu kwoty podlegającej wypłacie w odniesieniu do pojedynczego klienta, system gwarancji depozytów nie uwzględnia łącznej kwoty depozytów tego klienta w tej samej instytucji kredytowej.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby **wypłaty gwarantowanych depozytów przez systemy gwarancji depozytów** **były dokonywane bezpośrednio na rzecz klienta.**

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

a) szczegółów technicznych dotyczących identyfikacji klientów na potrzeby wypłaty zgodnie z art. 8;

c) zasad mających na celu uniknięcie wielokrotnych roszczeń o wypłatę na rzecz tego samego beneficjenta.

Przy opracowywaniu wspomnianych projektów regulacyjnych standardów technicznych EUNB bierze pod uwagę wszystkie następujące elementy:

a) specyfikę modelu biznesowego poszczególnych rodzajów instytucji finansowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 lit. d);

b) szczegółowe wymogi określone w mającym zastosowanie prawie Unii regulującym działalność instytucji finansowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 lit. d), w zakresie traktowania środków finansowych należących do klientów.

EUNB przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia... [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę = 12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 8c

Zawieszenie wypłat w przypadku obaw dotyczących prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby wyznaczony organ informował system gwarancji depozytów w ciągu 24 godzin od momentu otrzymania przez ten organ informacji, o których mowa w art. 48 ust. 4 [proszę wstawić odesłanie do wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy uchylającej dyrektywę (UE) 2015/849 – COM(2021) 423 final], o wynikach zastosowania środków należytej staranności wobec klienta, o których mowa w art. 15 ust. 4 rozporządzenia (UE)... [proszę wstawić skrócone odesłanie do wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy – COM(2021) 420 final]. Państwa członkowskie zapewniają, aby informacje, którymi wymieniają się wyznaczony organ i system gwarancji depozytów, ograniczały się do informacji bezwzględnie koniecznych do realizacji zadań i obowiązków systemu gwarancji depozytów wynikających z niniejszej dyrektywy, a taka wymiana informacji była prowadzona zgodnie z wymogami określonymi w dyrektywie 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (**).

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów zawieszały wypłatę, o której mowa w art. 8 ust. 1, jeżeli deponenta lub jakąkolwiek inną osobę, która ma prawo do kwoty złożonej na jego rachunku, oskarżono o przestępstwo, które ma związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu, do czasu wydania wyroku przez sąd.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów zawieszały wypłatę, o której mowa w art. 8 ust. 1, na okres równy okresowi określonemu w art. 20 [proszę wstawić skrócone odesłanie do wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy uchylającej dyrektywę (UE) 2015/849 – COM(2021) 423 final], jeżeli zostaną poinformowane przez jednostkę analityki finansowej, o której mowa w art. 32 dyrektywy (UE) [proszę wstawić odesłanie do wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy uchylającej dyrektywę (UE) 2015/849 – COM(2021) 423 final], że jednostka ta zdecydowała o zawieszeniu transakcji lub o wstrzymaniu na nią zgody, lub też o zawieszeniu rachunku bankowego lub płatniczego zgodnie z art. 20 ust. 1 lub 2 dyrektywy (UE) [proszę wstawić odesłanie do wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy uchylającej dyrektywę (UE) 2015/849 – COM(2021) 423 final].

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów nie ponosiły odpowiedzialności za żadne środki wprowadzone zgodnie z instrukcjami jednostki analityki finansowej. Systemy gwarancji depozytów wykorzystują informacje otrzymane od jednostki analityki finansowej wyłącznie do celów niniejszej dyrektywy.

- (*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/92/UE z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie porównywalności opłat związanych z rachunkami płatniczymi, przenoszenia rachunku płatniczego oraz dostępu do podstawowego rachunku płatniczego (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 214).
- (**) Dyrektywa 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 1996 r. w sprawie ochrony prawnej baz danych (Dz.U. L 77 z 27.3.1996, s. 20).”;

10) art. 9 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Bez uszczerbku dla praw, które mogą przysługiwać systemom gwarancji depozytów na mocy prawa krajowego, systemom gwarancji depozytów dokonującym płatności z tytułu gwarancji w ramach systemów krajowych przysługuje, w ramach postępowania likwidacyjnego lub reorganizacyjnego, prawo do wstąpienia w prawa deponentów na kwotę równą płatnościom dokonany przez nie na rzecz deponentów. Systemom gwarancji depozytów wnoszącym wkład w kontekście instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 37 ust. 3 lit. a) lub b) dyrektywy 2014/59/UE, lub w kontekście środków wprowadzonych zgodnie z art. 11 ust. 5 niniejszej dyrektywy przysługuje roszczenie wobec pozostałej części instytucji kredytowej z tytułu wszelkich strat poniesionych w wyniku wszelkich wkładów wniesionych na rzecz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na podstawie art. 109 dyrektywy 2014/59/UE lub na rzecz transferu dokonanego na podstawie art. 11 ust. 5 niniejszej dyrektywy **do kwoty równej ich wkładowi, pod warunkiem że pozostała część instytucji kredytowej zostanie zlikwidowana.** Roszczenie to ma taki sam stopień uprzywilejowania, jaki przysługuje depozytom **gwarantowanym** na mocy przepisów prawa krajowego regulujących standardowe postępowanie upadłościowe.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby deponenci, których depozyty nie zostały wypłacone lub uznane przez system gwarancji depozytów w terminach określonych w art. 8 ust. 1 i 3, mogli dochodzić roszczeń o wypłatę ich depozytów przez okres 5 lat.”;

11) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) po akapicie pierwszym dodaje się akapity w brzmieniu:

„Okresem odniesienia do celów obliczenia poziomu docelowego, o którym mowa w akapicie pierwszym, jest okres między dniem 31 grudnia poprzedzającym datę, do której poziom docelowy ma zostać osiągnięty, a tą datą.

Przy ustalaniu, czy system gwarancji depozytów osiągnął poziom docelowy, państwa członkowskie biorą pod uwagę wyłącznie dostępne środki finansowe bezpośrednio wniesione przez członków danego systemu gwarancji depozytów lub od nich odzyskane, po odliczeniu opłat i należności administracyjnych. Takie dostępne środki finansowe obejmują przychody inwestycyjne, których źródłem są środki wniesione przez członków systemu gwarancji depozytów, ale nie obejmują wypłat, wobec których kwalifikujący się deponenci nie zgłosili roszczeń w toku trwających wypłat, **wszelkich wymagalnych zobowiązań systemu gwarancji depozytów, w tym pożyczek od innych systemów gwarancji depozytów i alternatywnych mechanizmów finansowania, o których mowa w art. 10 ust. 9. Pozostającą do spłaty pożyczkę udzieloną innemu systemowi gwarancji depozytów na mocy art. 12 traktuje się jako składnik aktywów systemu gwarancji depozytów, który udzielił tej pożyczki, i można ją zaliczyć na poczet poziomu docelowego tego systemu gwarancji depozytów.”;**

(ii) akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli po pierwszym osiągnięciu poziomu docelowego, o którym mowa w akapicie pierwszym, poziom dostępnych środków finansowych – po wypłacie środków z systemu gwarancji depozytów zgodnie z art. 8 ust. 1 i art. 11 ust. 2, 3 i 5 – spadnie poniżej dwóch trzecich poziomu docelowego, systemy gwarancji depozytów ustalają stałą składkę na poziomie umożliwiającym osiągnięcie poziomu docelowego w ciągu **czterech** lat.”;

Jeżeli po pierwszym osiągnięciu poziomu docelowego, o którym mowa w akapicie pierwszym, poziom dostępnych środków finansowych – po wypłacie środków z systemu gwarancji depozytów zgodnie z art. 8 ust. 1 i art. 11 ust. 2, 3 i 5 – spadnie poniżej jednej trzeciej poziomu docelowego, systemy gwarancji depozytów ustalają stałą składkę na poziomie umożliwiającym osiągnięcie poziomu docelowego w ciągu dwóch lat.”;

(iia) akapit piąty otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie mogą przedłużyć początkowy okres, o którym mowa w akapicie pierwszym, o maksymalnie cztery lata, jeżeli system gwarancji depozytów dokonał łącznych wypłat przekraczających 0,8 % kwoty gwarantowanych depozytów w celu dokonywania wypłat na rzecz deponentów.”;

- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Dostępne środki finansowe, które system gwarancji depozytów uwzględnia do celów osiągnięcia poziomu docelowego, o którym mowa w ust. 2, mogą obejmować zobowiązania do zapłaty **płatne w ciągu 48 godzin na wniosek systemu gwarancji depozytów**. Całkowity udział takich zobowiązań do zapłaty nie może przekraczać 30 % całkowitej kwoty dostępnych środków finansowych pozyskanych zgodnie z ust. 2.

EUNB wydaje wytyczne dotyczące zobowiązań do zapłaty, w których to wytycznych określa kryteria dopuszczalności tych zobowiązań.”;

- c) uchyla się ust. 4;

- d) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów, wyznaczone organy lub właściwe organy określiły strategię inwestycyjną dla dostępnych środków finansowych systemów gwarancji depozytów oraz aby ta strategia inwestycyjna była zgodna z zasadą dywersyfikacji i inwestycji w aktywa o niskim ryzyku **i aktywa płynne**.

Państwa członkowskie dopilnowują, aby strategia inwestycyjna, o której mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, była zgodna z zasadami określonymi w art. 4, 8 i 10 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2016/451 (*).

(*) **Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/451 z dnia 16 grudnia 2015 r. ustanawiające ogólne zasady i kryteria dotyczące strategii inwestycyjnej oraz zasady administrowania jednolitym funduszem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. L 79 z 30.3.2016, s. 2).”;**

- e) dodaje się ust. 7a w brzmieniu:

„7a. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów mogły lokować całość lub część swoich dostępnych środków finansowych w krajowym banku centralnym lub w Skarbie Państwa, pod warunkiem że **jest to decyzja opłacalna dla systemu gwarancji depozytów**, a takie dostępne środki finansowe są trzymane na odrębnym rachunku i są łatwo dostępne do wykorzystania przez system gwarancji depozytów zgodnie z art. 11 i 12.”

- ea) **ust. 9 otrzymuje brzmienie:**

„9. Państwa członkowskie zapewniają, by systemy gwarancji depozytów dysponowały odpowiednimi alternatywnymi mechanizmami finansowania, umożliwiającymi im pozyskanie krótkoterminowego finansowania w celu zaspokojenia wniesionych przeciwko nim roszczeń. Państwa członkowskie dopilnowują, aby alternatywne mechanizmy finansowania systemów gwarancji depozytów nie były finansowane ze środków publicznych.”;

- f) uchyla się ust. 10;

- g) dodaje się ust. 11, 12 i 13 w brzmieniu:

„11. Państwa członkowskie zapewniają, aby w kontekście środków, o których mowa w art. 11 ust. 1, 2, 3 i 5, systemy gwarancji depozytów mogły wykorzystywać środki finansowe pochodzące z alternatywnych mechanizmów finansowania, o których mowa w art. 10 ust. 9, **zanim wykorzystają dostępne środki finansowe i zanim dokonają poboru składek nadzwyczajnych, o których mowa w art. 10 ust. 8.**”

12. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

- a) metodyki obliczania dostępnych środków finansowych kwalifikujących się na poczet osiągnięcia poziomu docelowego, o którym mowa w ust. 2, z uwzględnieniem rozgraniczenia dostępnych środków finansowych systemów gwarancji depozytów i kategorii dostępnych środków finansowych pochodzących z wniesionych środków;
- b) szczegółów procesu stosowanego w celu osiągnięcia poziomu docelowego, o którym mowa w ust. 2, po wykorzystaniu przez system gwarancji depozytów dostępnych środków finansowych zgodnie z art. 11.

EUNB przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

13. Do dnia... [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę = 24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r. EUNB opracuje wytyczne mające pomóc systemom gwarancji depozytów w dywersyfikacji dostępnych środków finansowych oraz wskazujące możliwości dokonywania przez systemy gwarancji depozytów inwestycji w aktywa o niskim ryzyku z wykorzystaniem ich dostępnych środków finansowych.”;

12) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

Wykorzystanie środków finansowych

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów wykorzystywały dostępne środki finansowe, o których mowa w art. 10, głównie do **zabezpieczania** wypłat na rzecz deponentów zgodnie z art. 8.■

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów wykorzystywały dostępne środki finansowe do finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych zgodnie z art. 109 dyrektywy 2014/59/UE. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ustalały kwotę wkładu systemu gwarancji depozytów w finansowanie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych po przeprowadzeniu przez te organy konsultacji z danym systemem gwarancji depozytów w sprawie wyników testu najniższego kosztu, o którym mowa w art. 11e niniejszej dyrektywy. **Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów niezwłocznie odpowiadały na takie zapytanie.**

3. Państwa członkowskie **zezwalają** systemom gwarancji depozytów na wykorzystanie dostępnych środków finansowych na potrzeby środków zapobiegawczych, o których mowa w art. 11a, na rzecz instytucji kredytowej, jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki:

- a) **instytucja kredytowa nie została uznana za będącą na progu upadłości lub zagrożoną upadłością zgodnie z art. 32 ust. 4 dyrektywy 2014/59/UE;**
- b) system gwarancji depozytów potwierdził, że koszt środka nie przekracza kosztu wypłaty na rzecz deponentów, jak obliczono zgodnie z art. 11e;
- c) wszystkie warunki określone w art. 11a i 11b są spełnione.

4. Jeżeli dostępne środki finansowe są wykorzystywane na potrzeby środków zapobiegawczych **lub środków alternatywnych, o których mowa w ust. 3 i 5,**■ instytucje kredytowe należące do systemu gwarancji depozytów **niezwłocznie** zapewniają temu systemowi środki wykorzystywane na potrzeby takich środków zapobiegawczych, w razie potrzeby w formie składek nadzwyczajnych, jeżeli spełniona jest którakolwiek z następujących przesłanek:

- a) pojawia się konieczność dokonania wypłat na rzecz deponentów **lub interwencji w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji,** a dostępne środki finansowe systemu gwarancji depozytów wynoszą mniej niż dwie trzecie poziomu docelowego;
- b) dostępne środki finansowe systemu gwarancji depozytów spadły poniżej **40 %** poziomu docelowego **po finansowaniu środków zapobiegawczych, chyba że harmonogram spłat instytucji, którym przyznano środki zapobiegawcze, przewiduje zwrot przez te instytucje w ciągu 12 miesięcy, w wyniku czego dostępne środki finansowe przekroczą 40 % poziomu docelowego.**

5. Jeżeli instytucja kredytowa zostaje zlikwidowana zgodnie z art. 32b dyrektywy 2014/59/UE w celu opuszczenia rynku lub zakończenia prowadzonej działalności bankowej, państwa członkowskie **zezwalają** systemom gwarancji depozytów na wykorzystanie dostępnych środków finansowych na potrzeby środków alternatywnych, aby zapewnić dostęp deponentów do ich depozytów, w tym transfer aktywów i pasywów oraz transfer portfela depozytów, **w przypadku gdy zachodzą wszystkie poniższe przesłanki:**

- a) system gwarancji depozytów potwierdzi, iż koszt takiego środka nie przekracza kosztu wypłat na rzecz deponentów, jak obliczono zgodnie z art. 11e niniejszej dyrektywy;
- b) ■ wszystkie warunki określone w art. 11d niniejszej dyrektywy są spełnione;
- c) **w przypadku gdy środek ma postać transferu aktywów lub pasywów, transfer obejmuje pasywa, które mają postać:**
 - (i) **depozytów gwarantowanych;**
 - (ii) **kwalifikujących się depozytów osób fizycznych oraz mikro, małych i średnich przedsiębiorstw;**

- (iii) *depozytów osób fizycznych oraz mikroprzedsiębiorstw, małych i średnich przedsiębiorstw, które byłyby kwalifikującymi się depozytami, gdyby nie zostały one złożone za pośrednictwem zlokalizowanych poza Unią oddziałów instytucji mających siedzibę w Unii;*
- (iv) *wszelkich pasywów charakteryzujących się wyższym stopniem uprzywilejowania względem depozytów gwarantowanych w krajowej hierarchii roszczeń wierzycieli w przypadku niewypłacalności.”;*

13) dodaje się art. 11a–11e w brzmieniu:

„Artykuł 11a

Środki zapobiegawcze

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów wykorzystywały dostępne środki finansowe na potrzeby środków zapobiegawczych, o których mowa w art. 11 ust. 3, pod warunkiem że wszystkie następujące warunki są spełnione:

- a) do wniosku instytucji kredytowej o finansowanie takich środków zapobiegawczych załączono oświadczenie zawierające wykaz środków, o którym to oświadczeniu mowa w art. 11b;
- b) instytucja kredytowa skonsultowała się z właściwym organem w sprawie środków przewidzianych w oświadczeniu, o którym mowa w art. 11b;
- c) stosowanie przez system gwarancji depozytów środków zapobiegawczych wiąże się z nałożeniem na instytucję kredytową objętą wsparciem warunków, które przewidują co najmniej ściślejsze monitorowanie ryzyka związanego z daną instytucją kredytową **w połączeniu z mechanizmami zarządzania ułatwiającymi takie monitorowanie**, większe prawa w zakresie weryfikacji przysługujące systemowi gwarancji depozytów **i częstsze sprawozdania dla właściwych organów**;
- d) stosowanie przez system gwarancji depozytów środków zapobiegawczych jest uzależnione od **skutecznego** dostępu **deponentów** do gwarantowanych depozytów;
- e) instytucje kredytowe należące do systemu gwarancji depozytów są w stanie uiścić składki nadzwyczajne zgodnie z art. 11 ust. 4;
- f) instytucja kredytowa wywiązuje się z zobowiązań nałożonych na nią niniejszą dyrektywą, **nie otrzymała jeszcze nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego zgodnie z art. 32c ust. 1 lit. a) dyrektywy 2014/59/UE w ciągu ostatnich pięciu lat i w pełni wywiązała się z harmonogramu wypłat lub zwróciła koszty wszelkiego wcześniejszego nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego lub środków zapobiegawczych**;
- fa) środki zapobiegawcze nie są wykorzystywane do kompensowania strat, które instytucja kredytowa lub podmiot poniosły lub mogą ponieść w bliskiej przyszłości, chyba że brak tego środka prowadzi do zakłócenia stabilności finansowej.**

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów dysponowały systemami monitorowania i procedurami decyzyjnymi, które są odpowiednie do tego, aby umożliwić wybór i wdrażanie środków zapobiegawczych oraz monitorowanie związanego z tym ryzyka.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów mogły wdrożyć środki zapobiegawcze jedynie wówczas, gdy wyznaczony organ potwierdzi, że wszystkie warunki określone w ust. 1 zostały spełnione. Wyznaczony organ powiadamia właściwy organ i organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

W przypadku gdy instytucja będąca beneficjentem należy do instytucjonalnego systemu ochrony, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. c), ten instytucjonalny system ochrony określa, na podstawie wyników testu najniższego kosztu, o którym mowa w art. 11e, kwotę dostępnych środków finansowych na środki zapobiegawcze, o której powiadamia się wyznaczony organ.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby system gwarancji depozytów **wykorzystywał** swoje dostępne środki finansowe na potrzeby środków wsparcia kapitałowego, **w tym dokapitalizowania, środków dotyczących utraty wartości aktywów i gwarancji aktywów, tylko jeżeli spełnione są warunki określone w art. 11b.**

Państwa członkowskie zapewniają, aby system gwarancji depozytów przeniósł posiadane przez siebie akcje lub inne instrumenty kapitałowe instytucji kredytowej objętej wsparciem tak szybko, jak pozwolą na to warunki rynkowe i finansowe.

4a. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

- a) warunków, o których mowa w ust. 1 lit. c);
- b) systemów monitorowania i procedur podejmowania decyzji, które systemy gwarancji depozytów muszą wprowadzić zgodnie z ust. 2;
- c) warunków współpracy między organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wyznaczonymi organami i właściwymi organami zgodnie z ust. 1 i 3 niniejszego artykułu, z uwzględnieniem wymogów określonych w art. 11b.

EUNB przedstawi Komisji ten projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia... [rok od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 11b

Wymogi dotyczące finansowania środków zapobiegawczych

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje kredytowe, które zwracają się do systemu gwarancji depozytów z wnioskiem o finansowanie środków zapobiegawczych zgodnie z art. 11 ust. 3, przedstawiły właściwemu organowi **oświadczenie** zawierające wykaz środków, które te instytucje kredytowe zobowiązują się wprowadzić w celu zapewnienia **zgodności z mającymi zastosowanie** wymogami nadzorczymi **zgodnie z dyrektywą** 2013/36/UE i **rozporządzeniem** (UE) nr 575/2013.

2. W oświadczeniu, o którym mowa w ust. 1, określa się działania mające na celu ograniczenie ryzyka pogorszenia się kondycji finansowej oraz zwiększenie poziomu płynności i kapitału danej instytucji kredytowej.

2a. Jeżeli środki finansowe systemu gwarancji depozytów wykorzystuje się na potrzeby środków zapobiegawczych zgodnie z art. 11 ust. 3 niniejszej dyrektywy, właściwy organ zobowiązuje instytucję kredytową będącą beneficjentem do zaktualizowania, w stosownych przypadkach, planu naprawczego zdefiniowanego w art. 2 ust. 1 pkt 32 dyrektywy 2014/59/UE lub grupowego planu naprawy zdefiniowanego w art. 2 ust. 1 pkt 33 tej dyrektywy. Właściwy organ poleca instytucji kredytowej objętej wsparciem wdrożenie środków, o których mowa w art. 6 ust. 6 akapit trzeci dyrektywy 2014/59/UE, jeżeli spełnione są warunki określone w art. 6 ust. 6 tej dyrektywy.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku środka wsparcia kapitałowego **na mocy ust. 1 dostępne środki finansowe systemu gwarancji depozytów pokrywały jedynie bieżący niedobór kapitału na podstawie następujących elementów, jak wskazano w oświadczeniu:**

- a) niedobór kapitału założycielskiego stwierdzony w unijnym teście warunków skrajnych, ocenie jakości aktywów lub równoważnym działaniu bądź w trakcie procesu przeglądu nadzorczego i oceny nadzorczej oraz potwierdzony przez właściwy organ;
- b) środki służące pozyskaniu kapitału, które należy wdrożyć w ciągu sześciu miesięcy od przekazania planu reorganizacji działalności;
- c) zabezpieczenia zapobiegające odpływowi środków finansowych, w tym środki, o których mowa w ust. 5;
- d) w stosownych przypadkach, wkłady akcjonariuszy i właścicieli długów podporządkowanych instytucji kredytowej objętej wsparciem.

Określając niedobór kapitału, system gwarancji depozytów może również uwzględnić każdą perspektywną ocenę adekwatności kapitałowej, w tym plan ochrony kapitału, o którym mowa w art. 142 dyrektywy 2013/36/UE.

Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy instytucja kredytowa jest członkiem instytucjonalnego systemu ochrony, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. c), niedobór kapitału był określany przez instytucjonalny system ochrony.

Określając niedobór kapitału, system gwarancji depozytów powiadamia o tym właściwy organ.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby w **oświadczeniu**, o którym mowa w ust. 1, przedstawiono **strategię wyjścia ze środków zapobiegawczych**, w tym wyraźnie określony harmonogram spłaty przez instytucję kredytową wszelkich środków finansowych **podlegających zwrotowi** otrzymanych w ramach środków zapobiegawczych. **Informacji tych nie ujawnia się przed upływem roku od zakończenia realizacji strategii wyjścia lub wdrożenia planu działań naprawczych lub zakończenia oceny zgodnie z art. 11c ust. 3.**

5. Państwa członkowskie zapewniają, że nie wypłaca się dywidend, zmiennego wynagrodzenia ani nie skupuje akcji własnych oraz że instytucja kredytowa objęta wsparciem nie podejmuje nieodwołalnego zobowiązania do wypłaty dywidend, wynagrodzenia zmiennego lub skupu akcji własnych. Właściwy organ może wyjątkowo częściowo ograniczyć ten zakaz, jeżeli instytucja kredytowa wykaże w sposób zadowalający właściwy organ, że jest prawnie zobowiązana do wypłaty dywidend. Państwa członkowskie dopilnowują, aby ograniczenia przewidziane w niniejszym ustępie obowiązywały do czasu, gdy instytucja kredytowa objęta wsparciem zwróci systemowi gwarancji depozytów kwotę wykorzystaną na środki zapobiegawcze.

5a. Państwa członkowskie dopilnowują, aby w terminie sześciu miesięcy od udzielenia początkowego wsparcia finansowego instytucja kredytowa będąca beneficjentem przedłożyła właściwemu organowi plan reorganizacji działalności. Jeżeli właściwy organ nie jest przekonany, że plan reorganizacji działalności jest wiarygodny i wykonalny w celu zapewnienia długoterminowej rentowności, zawiesza się środki zapobiegawcze wobec danej instytucji kredytowej, a właściwy organ wdraża odpowiednie środki w celu zapewnienia długoterminowej rentowności.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu, jeżeli instytucja kredytowa należy do instytucjonalnego systemu ochrony, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. c), instytucjonalny system ochrony zatwierdza plan reorganizacji działalności po konsultacji z właściwym organem.

6. Państwa członkowskie zapewniają, aby środki przewidziane w planie reorganizacji działalności, o którym mowa w ust. 5a, były zgodne z planem restrukturyzacji instytucji kredytowej wymaganym przez Komisję, zgodnie z unijnymi ramami pomocy państwa.

6a. Właściwy organ przedstawia plan reorganizacji działalności organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może przeanalizować plan reorganizacji działalności z myślą o zidentyfikowaniu wszelkich działań, które mogą negatywnie wpłynąć na możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji, oraz może wydać w tych kwestiach zalecenia dla właściwego organu. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przekazuje swoją ocenę i zalecenia w terminie określonym przez właściwy organ.

Artykuł 11c

Plan działań naprawczych

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w sytuacji, gdy instytucja kredytowa nie wywiąże się z zobowiązań określonych w oświadczeniu, o którym mowa w art. 11b ust. 1, **lub planu reorganizacji działalności, o którym mowa w art. 11b ust. 5a akapit pierwszy**, lub nie spłaci kwoty wniesionej w ramach środków zapobiegawczych w terminie wymagalności, **lub nie przestrzega strategii wyjścia zgodnie z art. 11b ust. 4**, system gwarancji depozytów niezwłocznie informował o tym właściwy organ.

2. W sytuacji, o której mowa w ust. 1, państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ zwracał się do instytucji kredytowej o przedłożenie **wyznaczonemu organowi i systemowi gwarancji depozytów jednorazowego** planu działań naprawczych opisującego kroki, jakie instytucja kredytowa podejmie w celu zapewnienia zgodności z wymogami nadzorczymi, zapewnienia swojej długoterminowej rentowności oraz spłaty należnej kwoty wniesionej przez system gwarancji depozytów na rzecz środka zapobiegawczego, a także związane z tym ramy czasowe. **Wyznaczony organ i system gwarancji depozytów konsultują się z właściwym organem w sprawie środków przewidzianych w planie naprawczym.**

3. Jeżeli właściwy organ nie jest przekonany, że plan działań naprawczych jest wiarygodny lub wykonalny, **lub jeżeli instytucja kredytowa nie realizuje planu naprawczego**, system gwarancji depozytów nie stosuje wobec tej instytucji kredytowej żadnych dalszych środków zapobiegawczych, **a odpowiednie organy przeprowadzają ocenę, czy instytucja jest na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością, zgodnie z art. 32 dyrektywy 2014/59/UE.**

4. Do dnia... [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę = 24 miesiące po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r. EUNB wyda wytyczne określające elementy **planu reorganizacji działalności** towarzyszącego środkom zapobiegawczym, o którym to oświadczeniu mowa w art. 11b ust. 3–5a, oraz elementy planu działań naprawczych, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 11d

Środki alternatywne

1. Państwa członkowskie **umożliwiają** wykorzystanie środków systemu gwarancji depozytów na potrzeby środków alternatywnych, o których mowa w art. 11 ust. 5. **Państwa członkowskie** zapewniają, aby w przypadku finansowania takich środków przez systemy gwarancji depozytów instytucje kredytowe oferowały do sprzedaży aktywa, prawa i zobowiązania, które te instytucje kredytowe zamierzają przenieść, lub zlecały zorganizowanie oferty sprzedaży tych aktywów, praw i zobowiązań. Bez uszczerbku dla unijnych ram pomocy państwa taka oferta musi spełniać wszystkie poniższe wymogi:

- a) oferta jest otwarta i przejrzysta oraz nie przedstawia w sposób błędny aktywów, praw i zobowiązań, które mają zostać przeniesione;
- b) oferta nie faworyzuje ani nie dyskryminuje potencjalnych nabywców i nie przyznaje żadnych korzyści potencjalnemu nabywcy;
- c) oferta jest wolna od konfliktów interesów;
- d) oferta uwzględnia potrzebę wdrożenia szybkiego rozwiązania, biorąc pod uwagę termin określony w art. 3 ust. 2 akapit drugi w odniesieniu do ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a);
- e) oferta ma na celu osiągnięcie jak najwyższej, w miarę możliwości, ceny sprzedaży danych aktywów, praw i zobowiązań.

1a. Państwa członkowskie dopilnowują, aby w sytuacji, gdy system gwarancji depozytów jest wykorzystywany zgodnie z art. 11 ust. 5 w odniesieniu do instytucji kredytowej, oraz pod warunkiem że działanie to gwarantuje, iż osoby fizyczne oraz mikro, małe i średnie przedsiębiorstwa mają ciągły dostęp do swoich depozytów w celu zapobiegania ponoszeniu przez nich strat, system gwarancji depozytów, którego członkiem jest dana instytucja kredytowa, wpłacał następujące kwoty:

- (i) **kwotę niezbędną na potrzeby pokrycia różnicy między wartością depozytów gwarantowanych i zobowiązań o takim samym lub wyższym stopniu uprzywilejowania a całkowitą wartością aktywów, które mają zostać przeniesione do odbiorcy; oraz**
- (ii) **w stosownych przypadkach kwotę niezbędną do zapewnienia neutralności odbiorcy w zakresie skutków kapitałowych po przeniesieniu.**

Artykuł 11e

Test najniższego kosztu

1. Rozważając wykorzystanie środków systemu gwarancji depozytów na potrzeby środków, o których mowa w art. 11 ust. 2, 3 lub 5, państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów dokonywały porównania następujących elementów:

- a) szacunkowego kosztu finansowania przez system gwarancji depozytów środków, o których mowa w art. 11 ust. 2, 3 lub 5;
 - b) szacunkowego kosztu wypłat na rzecz deponentów zgodnie z art. 8 ust. 1.
2. Do porównania, o którym mowa w ust. 1, zastosowanie mają poniższe warunki:
- a) w celu oszacowania kosztów, o których mowa w ust. 1 lit. a), system gwarancji depozytów uwzględnia oczekiwane zyski, wydatki operacyjne oraz potencjalne straty związane z danym środkiem;
 - b) w przypadku środków, o których mowa w art. 11 ust. 2 i 5, system gwarancji depozytów opiera swoje oszacowanie kosztów wypłat na rzecz deponentów, o których mowa w ust. 1 lit. b), na wycenie aktywów i zobowiązań instytucji kredytowej, o której to wycenie mowa w art. 36 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE, oraz na oszacowaniu, o którym mowa w art. 36 ust. 8 tej dyrektywy;
 - c) w przypadku środków, o których mowa w art. 11 ust. 2, 3 i 5, przy szacowaniu kosztów wypłat na rzecz deponentów, o których mowa w ust. 1 lit. b), system gwarancji depozytów uwzględnia oczekiwany wskaźnik odzyskanych należności, **potencjalny dodatkowy koszt finansowania systemu gwarancji depozytów oraz ewentualny koszt dla systemu gwarancji depozytów wynikających z potencjalnej niestabilności gospodarczej i finansowej, w tym konieczności wykorzystania dodatkowych środków, w ramach mandatu systemu gwarancji depozytów, w celu ochrony deponentów i stabilności finansowej oraz zapobiegania efektowi domina;**
 - d) w przypadku środków, o których mowa w art. 11 ust. 3, przy szacowaniu kosztów wypłat na rzecz deponentów system gwarancji depozytów mnoży szacowany wskaźnik odzyskanych należności obliczony zgodnie z metodą, o której mowa w ust. 5 lit. b), przez 85 %.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby kwota wykorzystana na finansowanie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych, o której mowa w art. 11 ust. 2, na potrzeby środków zapobiegawczych, o których mowa w art. 11 ust. 3, lub na potrzeby środków alternatywnych, o których mowa w art. 11 ust. 5, nie przekraczała kwoty depozytów gwarantowanych w instytucji kredytowej.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przekazywały systemowi gwarancji depozytów wszystkie informacje niezbędne do celów porównania, o którym mowa w ust. 1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przekazywał systemowi gwarancji depozytów szacunkowy koszt wkładu wnoszonego przez system gwarancji depozytów w restrukturyzację i uporządkowaną likwidację instytucji kredytowej, o którym mowa w art. 11 ust. 2.

4a. Jak najszybciej po zastosowaniu środków alternatywnych państwa członkowskie dopilnowują, aby system gwarancji depozytów udostępnił właściwemu organowi, organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wyznaczonemu organowi podsumowanie podstawowych elementów obliczeń dokonanych zgodnie z niniejszym artykułem. Podsumowanie to obejmuje w szczególności stopę odzysku netto wynikającą z szacunkowego kosztu wypłat na rzecz deponentów dla systemu gwarancji depozytów oraz obszerne uzasadnienie związanych z tym założeń.

5. EUNB, uwzględniając regulacyjne standardy techniczne przyjęte zgodnie z art. 36 ust. 16 dyrektywy 2014/59/UE, opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określające:

- a) metodyki obliczania szacunkowego kosztu, o którym mowa w ust. 1 lit. a), która uwzględnia szczególne cechy danego środka;
- b) metodyki obliczania szacunkowego kosztu wypłat na rzecz deponentów, o którym mowa w ust. 1 lit. b), w tym szacunkowego wskaźnika odzyskanych należności, o którym mowa w ust. 2 lit. c), **potencjalnego dodatkowego kosztu finansowania systemu gwarancji depozytów oraz ewentualnych kosztów dla systemu gwarancji depozytów wynikających z potencjalnej niestabilności gospodarczej i finansowej, w tym konieczności wykorzystania dodatkowych środków, w ramach mandatu systemu gwarancji depozytów, w celu ochrony deponentów i stabilności finansowej oraz zapobiegania efektowi domina;**
- c) sposobu uwzględnienia w metodykach, o których mowa w lit. a), b) i c), w stosownych przypadkach, zmiany wartości pieniądza w związku z potencjalnymi zyskami naliczonymi w czasie.

Do celów obliczenia potencjalnego dodatkowego kosztu dla systemu gwarancji depozytów, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. b), w metodyce uwzględnia się:

- a) **koszty administracyjne związane z procesem wypłat;**
- b) **koszty administracyjne pobierania składek zgodnie z art. 10 ust. 8, jeżeli takie składki będą potrzebne na wypłaty na rzecz deponentów, oraz koszty uruchomienia alternatywnych mechanizmów finansowania zgodnie z art. 10 ust. 9, jeżeli takie mechanizmy zostaną uruchomione.**

Przy obliczaniu szacunkowego kosztu wypłat na rzecz deponentów, o którym mowa w ust. 1 lit. b), w przypadku środków **■**, o których mowa w art. 11 ust. 2, 3 lub 5, w metodyce, o której mowa w lit. b), uwzględnia się **efekt domina, ryzyko gospodarcze i finansowe oraz wszelkie szkody dla reputacji systemu bankowego, w tym, w stosownych przypadkach, ochronę wspólnego znaku towarowego oraz znaczenie środków zapobiegawczych dla ustawowego lub umownego mandatu systemu gwarancji depozytów, w tym instytucjonalnego systemu ochrony, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. c).**

EUNB przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia... [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę = 12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

13) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„1. Podstawą składek na rzecz systemów gwarancji depozytów, o których mowa w art. 10, jest kwota gwarantowanych depozytów i stopień ryzyka, na jakie narażeni są poszczególni członkowie danego systemu gwarancji depozytów.

Państwa członkowskie mogą przewidzieć niższe składki dla sektorów niskiego ryzyka, w których działają instytucje kredytowe należące do systemu gwarancji depozytów, regulowanych w przepisach krajowych.

Państwa członkowskie mogą zdecydować, że członkowie instytucjonalnego systemu ochrony płacą niższe składki do systemu gwarancji depozytów.

Państwa członkowskie mogą zezwolić, aby wobec organu centralnego i wszystkich instytucji kredytowych trwale powiązanych z tym organem centralnym, o których mowa w art. 10 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, stosowano wagę ryzyka ustaloną dla organu centralnego i instytucji z nim powiązanych, jako jednego skonsolidowanego podmiotu.

Państwa członkowskie mogą zdecydować o wnoszeniu przez instytucje kredytowe minimalnej składki, niezależnie od kwoty ich gwarantowanych depozytów.

2. Systemy gwarancji depozytów mogą stosować własne metody uzależnione od ryzyka, służące do określenia i wyliczenia składek uzależnionych od ryzyka, które wnoszą do systemu gwarancji depozytów jego członkowie. Składki są obliczane proporcjonalnie do ryzyka związanego z działalnością członków i uwzględniają w odpowiednim stopniu profile ryzyka obowiązujące w przypadku różnych modeli prowadzenia działalności. Metody te mogą również uwzględniać pozycje znajdujące się po stronie aktywów bilansu i wskaźniki ryzyka, takie jak adekwatność kapitałową, jakość aktywów oraz płynność.

Każda metoda jest zatwierdzana przez właściwy organ we współpracy z wyznaczonym organem. EUNB jest informowany o zatwierdzonych metodach.

3. Aby zapewnić jednolite stosowanie niniejszej dyrektywy, EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia metod wyliczania składek na rzecz systemów gwarancji depozytów zgodnie z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

EUNB przedkłada Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia... [12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

14) w art. 14 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów obejmowały ochroną deponentów w oddziałach, które instytucje kredytowe będące ich członkami utworzyły w innych państwach członkowskich, oraz deponentów znajdujących się w państwach członkowskich, w których instytucje kredytowe będące ich członkami korzystają ze swobody świadczenia usług, o której mowa w tytule V rozdział 3 dyrektywy 2013/36/UE.”;

b) w ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego państwa członkowskie zapewniają, aby system gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia mógł podjąć decyzję o dokonaniu wypłaty na rzecz deponentów bezpośrednio w oddziałach, w przypadku gdy zachodzą wszystkie poniższe przesłanki:

- (i) obciążenie administracyjne i koszt takiej wypłaty są niższe niż w przypadku wypłaty przez system gwarancji depozytów przyjmującego państwa członkowskiego;
- (ii) system gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia zapewnia, aby deponenci nie znaleźli się w gorszej sytuacji niż wówczas, gdyby wypłaty dokonano zgodnie z akapitem pierwszym;

(iia) wypłaty dokonuje się w tej samej walucie, w jakiej by jej dokonano, gdyby zwrot nastąpił zgodnie z akapitem pierwszym.”;

c) dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. Państwa członkowskie zapewniają, aby system gwarancji depozytów przyjmującego państwa członkowskiego mógł, na podstawie porozumienia z systemem gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia, działać jako punkt kontaktowy dla deponentów w instytucjach kredytowych korzystających ze swobody świadczenia usług, o której mowa w tytule V rozdział 3 dyrektywy 2013/36/UE, oraz aby otrzymywał rekompensatę za poniesione koszty.

2b. W przypadkach, o których mowa w ust. 2 i 2a, państwa członkowskie zapewniają, aby system gwarancji depozytów danego państwa członkowskiego pochodzenia i system gwarancji depozytów danego przyjmującego państwa członkowskiego zawarły porozumienie w sprawie warunków wypłaty, w tym w sprawie rekompensaty za wszelkie poniesione koszty, punktu kontaktowego dla deponentów, harmonogramu i metody płatności. **System gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia przekazuje systemowi gwarancji depozytów przyjmującego państwa członkowskiego informacje na temat liczby deponentów, kwoty gwarantowanych depozytów i ewentualnych istotnych zmian w tym zakresie.”;**

- d) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadku gdy instytucja kredytowa przestaje być członkiem jednego systemu gwarancji depozytów i przyłącza się do systemu gwarancji depozytów innego państwa członkowskiego lub gdy część działalności instytucji kredytowej zostaje przeniesiona do systemu gwarancji depozytów innego państwa członkowskiego, pierwotny system gwarancji depozytów przekazywał przyjmującemu systemowi gwarancji depozytów **kwotę, która odzwierciedla dodatkowe potencjalne zobowiązania poniesione przez przyjmujący system gwarancji depozytów w wyniku transferu, z uwzględnieniem wpływu transferu na sytuację finansową zarówno przyjmującego systemu gwarancji depozytów, jak i pierwotnego systemu gwarancji depozytów względem ponoszonego przez nie ryzyka.** █

EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia metody obliczania kwoty, która ma zostać przekazana, aby zapewnić neutralny wpływ transferu na sytuację finansową obu systemów gwarancji depozytów względem ponoszonego przez nie ryzyka.

EUNB przedstawi Komisji ten projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia... [12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010.”;

- e) dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Do celów ust. 3 państwa członkowskie zapewniają, aby pierwotny system gwarancji depozytów przekazał kwotę, o której mowa w tym ustępie, w terminie 1 miesiąca od zmiany członkostwa w systemie gwarancji depozytów.”;

- f) dodaje się ust. 9 w brzmieniu:

„9. **Do dnia... [24 miesiące po wejściu w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej]** EUNB wydaje wytyczne **dotyczące** odpowiednich ról systemów gwarancji depozytów w państwie pochodzenia i w państwie przyjmującym, o których mowa w ust. 2 █, **w tym** wykaz okoliczności, w jakich system gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia █ **dokonuje** zwrotu na rzecz deponentów w oddziałach w innym państwie członkowskim zgodnie z ust. 2 akapit trzeci, oraz warunki, na jakich może to nastąpić.”;

- 15) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15

Oddziały instytucji kredytowych, które mają siedzibę w państwach trzecich

Państwa członkowskie wymagają, aby oddziały instytucji kredytowych, których siedziba znajduje się poza Unią, przyłączyły się do systemu gwarancji depozytów na ich terytorium, zanim zezwolą takim oddziałom na przyjmowanie kwalifikujących się depozytów w tych państwach członkowskich.

Państwa członkowskie dopilnowują, aby takie oddziały wносиły składki na rzecz systemu gwarancji depozytów zgodnie z art. 13.”

- 16) dodaje się art. 15a w brzmieniu:

„Artykuł 15a

Instytucje kredytowe będące członkami, które mają oddziały w państwach trzecich

Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów nie obejmowały ochroną deponentów w oddziałach utworzonych w państwach trzecich przez instytucje kredytowe będące ich członkami, z wyjątkiem sytuacji, gdy – pod warunkiem zatwierdzenia przez wyznaczony organ – te systemy gwarancji depozytów pobierają odpowiednie składki od danych instytucji kredytowych.

EUNB wydaje wytyczne określające okoliczności, w których wyznaczone organy powinny zatwierdzić objęcie ochroną deponentów w oddziałach utworzonych w państwach trzecich przez instytucje kredytowe będące członkami systemów gwarancji depozytów.”;

17) w art. 16 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje kredytowe przekazywały obecnym i przyszłym deponentom informacje, których deponenci ci potrzebują do zidentyfikowania systemów gwarancji depozytów w Unii, do których należą dana instytucja kredytowa i jej oddziały. Instytucje kredytowe przekazują te informacje w formie arkusza informacyjnego przygotowanego w formacie umożliwiającym ekstrakcję danych w rozumieniu art. 2 pkt 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) XX/XXXX [rozporządzenie w sprawie ESAP] (*)**.

(*) *** Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) XX/XXX z dnia [dd mm rrrr] r. ustanawiające europejski pojedynczy punkt dostępu zapewniający scentralizowany dostęp do publicznie dostępnych informacji mających znaczenie dla usług finansowych, rynków kapitałowych i zrównoważonego rozwoju.”;

b) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Państwa członkowskie zapewniają, aby arkusz informacyjny, o którym mowa w ust. 1, zawierał wszystkie poniższe elementy:

- (i) podstawowe informacje o ochronie depozytów;
- (ii) dane kontaktowe instytucji kredytowej jako pierwszego punktu kontaktowego, w którym można uzyskać informacje na temat treści arkusza informacyjnego;
- (iii) poziom gwarancji depozytów, o którym mowa w art. 6 ust. 1 i 2, w EUR lub, w stosownych przypadkach, w innej walucie;
- (iv) mające zastosowanie wyłączenia spod ochrony systemu gwarancji depozytów;
- (v) limit ochrony w odniesieniu do wspólnych rachunków;
- (vi) okres wypłaty w przypadku niewypłacalności instytucji kredytowej;
- (vii) walutę wypłaty;
- (viii) dane identyfikacyjne systemu gwarancji depozytów odpowiedzialnego za ochronę depozytu, w tym odniesienie do jego strony internetowej.”;

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje kredytowe przekazywały arkusz informacyjny, o którym mowa w ust. 1, przed zawarciem umowy o przyjęcie depozytu, a następnie **za każdym razem, gdy nastąpi jakakolwiek zmiana w dostarczonych informacjach**. Deponenci potwierdzają otrzymanie tego arkusza informacyjnego, **chyba że informacje te zostały podane do wiadomości publicznej**.”;

d) ust. 3 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje kredytowe potwierdzały na wyciągach z rachunków swoich deponentów, że depozyty są kwalifikującymi się depozytami, w tym umieszczały odniesienie do arkusza informacyjnego, o którym mowa w ust. 1.”;

e) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje kredytowe udostępniały informacje, o których mowa w ust. 1, w języku uzgodnionym przez deponenta i instytucję kredytową w momencie otwarcia rachunku lub w języku urzędowym lub językach urzędowych państwa członkowskiego, w którym oddział ma siedzibę.”;

f) ust. 6 i 7 otrzymują brzmienie:

„6. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku połączenia instytucji kredytowych, przekształcenia jednostek zależnych instytucji kredytowej w oddziały lub podobnych operacji instytucje kredytowe informowały o tym fakcie swoich deponentów przynajmniej na miesiąc przed dniem, w którym dana operacja wywołuje skutek prawny, chyba że właściwy organ dopuszcza krótszy termin z uwagi na tajemnicę handlową lub stabilność finansową. W powiadomieniu tym wyjaśnia się wpływ operacji na ochronę deponentów.

Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy operacje, o których mowa w akapicie pierwszym, będą miały wpływ na zmniejszenie ochrony depozytów deponentów posiadających depozyty w tych instytucjach kredytowych, dane instytucje kredytowe powiadamiały tych deponentów o możliwości wycofania lub przeniesienia do innej instytucji kredytowej ich kwalifikujących się depozytów, w tym wszystkich naliczonych odsetek i uzyskanych korzyści, bez ponoszenia żadnych kar, do wysokości kwoty równej uszczupleniu gwarancji depozytów w terminie 3 miesięcy od powiadomienia, o którym mowa w akapicie pierwszym.

7. Państwa członkowskie zapewniają, by instytucje kredytowe, które przestają być członkami systemu gwarancji depozytów, powiadamiały o tym fakcie swoich deponentów co najmniej 1 miesiąc przed dniem, w którym przestaną być członkami. **Informacje te obejmują wyjaśnienie wpływu końca członkostwa na ochronę deponentów. Państwa członkowskie dopilnowują, aby deponenci instytucji kredytowej, która przestała być członkiem systemu gwarancji depozytów, mogli przenieść swoje depozyty do innej instytucji będącej członkiem tego samego systemu gwarancji depozytów bez ponoszenia kosztów transferu.**”;

g) dodaje się ust. 7a w brzmieniu:

„7a. Państwa członkowskie zapewniają, aby wyznaczone organy, systemy gwarancji depozytów i zainteresowane instytucje kredytowe informowały deponentów, w tym poprzez publikację na swoich stronach internetowych, o fakcie, że właściwy organ administracyjny dokonał ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a), lub że organ sądowy wydał orzeczenie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. b).”;

h) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy deponent korzysta z bankowości internetowej, instytucje kredytowe przekazywały swoim deponentom informacje, które muszą im przekazać na mocy niniejszej dyrektywy, za pomocą środków łączności elektronicznej, chyba że deponent wystąpi o otrzymywanie tych informacji w formie papierowej.”;

i) dodaje się ust. 9 w brzmieniu:

„9. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia:

- a) treści i formatu arkusza informacyjnego, o którym mowa w ust. 1a;
- b) procedury, której należy przestrzegać przy przekazywaniu deponentom informacji przez wyznaczone organy, systemy gwarancji depozytów lub instytucje kredytowe w sytuacjach, o których mowa w art. 8b i 8c oraz w ust. 6, 7 i 7a niniejszego artykułu, oraz treści tych informacji.

EUNB przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę = 12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

18) dodaje się art. 16a w brzmieniu:

„Artykuł 16a

Wymiana informacji między instytucjami kredytowymi a systemami gwarancji depozytów oraz sprawozdawczość organów

1. Państwa członkowskie dopilnowują, by systemy gwarancji depozytów **otrzymywały co najmniej raz w roku** i w dowolnym momencie **■** na żądanie od należących do nich instytucji kredytowych wszystkie informacje niezbędne do przygotowania wypłaty na rzecz deponentów, zgodnie z wymogiem identyfikacji określonym w art. 5 ust. 4, w tym informacji do celów art. 8 ust. 5 oraz art. 8b i 8c.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by instytucje kredytowe **■** przekazywały systemowi gwarancji depozytów, którego są członkiem, **co najmniej raz w roku i w dowolnym momencie** na wniosek informacje na temat:

- a) deponentów w oddziałach tych instytucji kredytowych;
- b) deponentów będących odbiorcami usług świadczonych przez instytucje będące członkami na podstawie swobody świadczenia usług.

W informacjach, o których mowa w lit. a) i b), wskazuje się państwa członkowskie, w których znajdują się te oddziały lub ci deponenci.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby do dnia 31 marca każdego roku systemy gwarancji depozytów informowały EUNB o kwocie gwarantowanych depozytów w danym państwie członkowskim na dzień 31 grudnia roku poprzedniego. W tym samym terminie systemy gwarancji depozytów informują EUNB również o kwocie swoich dostępnych środków finansowych, w tym o udziale pożyczonych środków, zobowiązaniach do zapłaty oraz harmonogramie osiągnięcia poziomu docelowego **po wypłacie** środków z **systemu gwarancji depozytów, o których mowa w art. 10 ust. 2.**

4. Państwa członkowskie zapewniają, by wyznaczone organy bez zbędnej zwłoki powiadamiały EUNB i **SRB** o wszystkich poniższych okolicznościach:

- a) stwierdzenie istnienia depozytów niedostępnych na podstawie okoliczności, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8;
- b) wskazanie, czy zastosowano którykolwiek ze środków, o których mowa w art. 11 ust. 2, 3 i 5, oraz kwota środków pieniężnych wykorzystanych zgodnie z art. 8 ust. 1 i art. 11 ust. 2, 3 i 5, a także, w stosownych przypadkach, kwota odzyskanych środków pieniężnych, wynikający z tego koszt dla systemu gwarancji depozytów oraz czas trwania procesu odzyskiwania, gdy informacje te staną się dostępne;
- c) dostępność i wykorzystanie alternatywnych mechanizmów finansowania, o których mowa w art. 10 ust. 3;
- d) wszelkie systemy gwarancji depozytów, które przestały działać, lub utworzenie nowego systemu gwarancji depozytów, w tym w wyniku połączenia lub rozpoczęcia przez system gwarancji depozytów działalności transgranicznej.

Powiadomienie, o którym mowa w akapicie pierwszym, zawiera podsumowanie opisujące wszystkie poniższe elementy:

- a) początkową sytuację instytucji kredytowej;
- b) środki, na których potrzeby wykorzystano środki systemu gwarancji depozytów, **w tym konkretne instrumenty wykorzystane na rzecz środków, o których mowa w art. 11 ust. 2, 3 i 5;**
- c) przewidywaną kwotę wykorzystanych dostępnych środków finansowych.

5. EUNB bez zbędnej zwłoki publikuje informacje otrzymane zgodnie z ust. 2 i 3 oraz podsumowanie, o którym mowa w ust. 4.

6. Państwa członkowskie zapewniają, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych będących członkami systemów gwarancji depozytów przekazywały temu systemowi gwarancji depozytów **corocznie** podsumowanie kluczowych elementów planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 10 ust. 7 lit. a) dyrektywy 2014/59/UE.

7. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia procedur, których należy przestrzegać przy przekazywaniu informacji, o których mowa w ust. 1–4, szablonów służących do przekazywania tych informacji oraz w celu doprecyzowania treści tych informacji, z uwzględnieniem rodzajów deponentów.

EUNB przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia... [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę = 12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

19) uchyla się załącznik I.

Artykuł 2

Przepisy przejściowe

1. Państwa członkowskie zapewniają, by oddziały instytucji kredytowych mających siedzibę poza Unią, które to oddziały przyjmują kwalifikujące się depozyty w państwie członkowskim w dniu... [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę = data wejścia w życie] r. i które nie są członkami systemu gwarancji depozytów w tym dniu, przyłączyły się do systemu gwarancji depozytów funkcjonującego na ich terytorium do dnia [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę = 3 miesiące od daty wejścia w życie] r. Art. 1 pkt 15 nie ma zastosowania do tych oddziałów do dnia [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę = 3 miesiące po wejściu w życie] r.

2. Na zasadzie odstępstwa od art. 11 ust. 3 dyrektywy 2014/49/UE, zmienionej niniejszą dyrektywą, oraz art. 11a, 11b, 11c i 11e w odniesieniu do środków zapobiegawczych do dnia [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę = 36 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r. państwa członkowskie mogą zezwolić instytucjonalnemu systemowi ochrony, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. c), na przestrzeganie przepisów krajowych wdrażających art. 11 ust. 3 dyrektywy 2014/49/UE w brzmieniu obowiązującym w dniu [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r.

Artykuł 3

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia... [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę = 24 miesiące po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia... [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę = 24 miesiące po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r. Państwa członkowskie stosują jednak przepisy niezbędne do wykonania art. 11 ust. 3, zmienionego niniejszą dyrektywą, oraz art. 11a, 11b, 11c i 11e w odniesieniu do środków zapobiegawczych od dnia ... [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę = 36 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 4

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 5

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w ... dnia r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodnicząca

W imieniu Rady
Przewodniczący